

Hannibal Sehested i Unaade (1651—1660).

Af

J. A. Fridericia.

De Begivenheder, hvorved i Juni 1651 Hannibal Sehested styrtedes fra sin hidtidige Magtstilling, bleve i deres Følger maaske mere skæbnesvangre for Danmarks nærmest følgende Historie end Korfits Ulfeldts samtidige endnu mere opsigtvækkende Fald. Landets Regering mistede i ham for et højst kritisk Tidsrum et betydeligt organisatorisk Talent og en klogt beregnende Statsmand, og Frederik III unddrog sig i 9 Aar Benyttelsen af en Raadgiver, der muligvis vilde have kunnet medvirke til en langt roligere Omdannelse af den dødsdømte Forfatning, end Tilfældet kom til at blive. Hans Fald var ikke uforskyldt. Han havde i sin Stræben efter Rigdom ikke set nøje paa Midlerne, hans Hovmod og Magtsyge havde naturlig forøget Tallet paa dem af hans

Denne Afhandling er for en stor Del støttet paa Oplysninger fra udenlandske Arkiver, som ikke have været tilgængelige for Hannibal Sehesteds nyeste Biograf (Thyra Sehested, Hannibal Sehested I—II, Kbh. 1886; cit. i det følgende som Seh. I—II); dette gjælder især om hans Ophold hos Carl Gustav og i den svenske Lejr i Tiden 1658—60. Det skal bemærkes, at det ikke har været Opgaven at gaa nærmere ind paa hans norske Styrelse og dermed paa Aarsagerne til hans Fald 1651.

Modstandere, der allerede længe havde øjnet Overgreb i hans Planer om en selvstændigere Styrelse af Norge, og Kjærlighedshistorier havde skabt ham personlige Fjender ved Hoffet. I Aarevis havde indflydelsesrige Rigsraader, særlig Anders Bille, søgt at modarbejde hans Forslag med Hensyn til Ordningen af de norske Anliggender. Det havde været velkomment, da der viste sig at være Urede i hans Regnskaber. Men i alt Fald Flertallet af Rigsraaderne ønskede ikke hans Straf saa haard, som den blev, og Kongen nærede næppe selv noget dybt personligt Had til ham. I sidste Øjeblik gjorde der sig dog mærkelig nok Indflydelser gjældende, som bragte ham socialt og økonomisk til Afgrundens Rand.

Kongen havde ladet de norske Krigsregnskaber gennemgaa af nogle Rigsraader¹⁾, og han havde til Indhentning af yderligere Oplysninger i Febr. 1651 sendt Kommissarier til Norge²⁾. Endnu før denne Undersøgelse var sluttet, lod han 4. April 1651 en Stævning oplæse for Hannibal Sehested i hans Bolig i Kjøbenhavn, hvorefter han skulde møde for Herredagen den 26. Maj paa Grund af de Misligheder, der fandtes i Krigsregnskaberne og i det hele ved hans Administration som Statholder og General³⁾. Imidlertid vaklede Frederik III dog stadig

¹⁾ Jvfr. Becker, Saml. t. Frederik III's Hist. I, 33. S. Birket Smith, Leonora Christina Grevinde Ulfeldts Hist. I, 192. Seh. I, 159 ff.

²⁾ 28. Febr. 1651 udstedtes Brev til Undersaatterne i Norge om, at Kongen vilde sende nogle Kommissarier og gode Mænd til Norge „til at forfare et og andet vor og Rigens Tjeneste saa vel som Eders egen Velstand angaaende“ (Geh. Ark., Diplom., Norge. Brevet er paraferet af Niels Krabbe, men findes ikke i Norske Rigsregistranter). Kommissarierne vare Sten Bille og Niels Krabbe, til hvilke senere føjedes Jørgen Bjelke (Norske Rigsreg. X, 162, jvfr. Seh. II, 353).

³⁾ Geh. Ark., Reg. 89 b, Fasc. 25. Seh. I, 164

mellem Strengthed og Mildhed; der findes en egenhændig Skrivelse fra ham til Rigsraadet, dateret 24. April, hvori det opfordredes til at gjøre Forslag om, hvorledes de norske Regnskabers Misligheder, saa vidt de angik Statholderens Person, bedst i Mindelighed kunde afhjælpes og bringes til Ende¹⁾. Men Skrivelsen er ikke underskrevet, og det vides ikke, om den er udfærdiget eller ikke; umiddelbare Følger synes den i alt Fald ikke at have haft. En Maaned efter fortalte den svenske Resident i Helsingør, Magnus Dureel, at Hannibal Sehested ved at overlevere Kongen en ydmyg Suplik havde bragt sig i nogen Gunst igjen, men at denne Vending kun havde været kortvarig, idet den Beretning, som de fra Norge tilbagevendte Kommissarier havde afgivet, atter havde vakt Kongens Uvilje mod Statholderen²⁾. Da Herredagen aabnedes, havde Øverstesekretær Otte Krag efter kongelig Fuldmagt sit Indlæg færdigt imod ham. Det gik ud paa, at da Kongen mente det klarlig bevist, at han i mange Maader havde forset sig imod den Ed og Pligt, som han havde svoret Kongen og Riget, og tilføjet Kronen den største Skade, saa begjærede han, at det maatte paakjendes, om han ikke ved Lov og Ret burde dømmes til at erstatte denne Skade og desuden lide og undgjælde som Kongens og Kronens utro Mand³⁾. Det bliver dog tvivlsomt, om dette Indlæg med de Aktstykker, hvortil det henviste, virkelig er blevet forelagt for Retten; i hvert Tilfælde gjorde der sig umiddelbart

¹⁾ Orig. i Adelsbreve, Familien Sehested (tidl. i Kgl. Bibl., nu i Geh. Ark.). Jvfr. *Seh.* I, 165.

²⁾ Brev fra Dureel af 23. Maj 1651 (Kgl. Bibl., Allenske Sager, Fasc. 18).

³⁾ Reg. 89 b, Fasc. 25.

efter atter en fredeligere Stemning gjældende hos Kongen. 6. Juni forlangte han Rigsraadets Betænkning om, hvorledes denne Sag efter Beskaffenheden af de Mangler, som de udmeldte Raader tidligere havde fundet i de norske Regnskaber, kunde afhjælpes og bringes til Ende „billigen og lideligen paa alle Sider“¹⁾. Kongens Skrivelse synes først at være kommen til Behandling i Rigsraadet 13. Juni. Der rejste sig Stemmer imod at raade Kongen til Forsoning, førend Statholderen selv havde tilstaaet sin Brøde; man frygtede for, at det ellers i Fremtiden skulde hedde, at man havde gjort ham Uret. Rigsraadets Holdning synes at have bragt Hannibal Sehested ud af Fatning. Om Formiddagen den 18. Juni oplæstes i Raadet en Skrivelse fra ham til Kansleren, hvori han protesterede mod nogensinde at have tænkt paa at indlade sig i Trætte med Kongen og lovede, at han ikke vilde besvære sig over de Rigsraader, som havde haft hans Regnskaber under Hænder. Dette blev hurtig efterfulgt af et langt videre gaaende Skridt. Endnu samme Eftermiddag indløb en ny Skrivelse fra ham til Rigsraadet, hvori han tilstod at have begaaet Misligheder og Forseelser i sin Administration og bad om, at det maatte efterlades ham, hvad enten det skyldtes „Misforstand eller Uforfarenhed“; samtidig tilbød han at opgive sin Charge og sit Len i Norge og at give Afkald paa det til ham udlagte Krongods og paa sin Fordring for de to Orlogsskibe, han havde ladet bygge; for øvrigt indstillede han Sagen til Rigsraadets Mægling. Og Raadet greb hans Tilbud; et Forslag blev affattet, som foruden hans eget Tilbud indeholdt en Forpligtelse for ham til

¹⁾ Dan. Mag. 3. R. IV, 116.

ikke at forlade Landet samt en Anmodning til Kongen om at maatte faa et nyt Len¹⁾. Forslaget blev overbragt ham i hans Bolig af Kansleren og underskrevet af ham ²⁾).

Saaledes syntes Sagen afgjort; Kongen havde ønsket Rigsraadets Mægling, og Hannibal Sehested var gaaet ind paa Raadets Forslag. Da brød en anden Indflydelse igjennem, kasserede det halvt sluttede Forlig og afnødte Sehested en langt haardere Afbigt. Man kan ikke med Sikkerhed paapege Ophavsmændene³⁾; men Rygtet vilde vide, at Hertug Ernst Günther af Sønderborg havde spillet en Hovedrolle; han havde lige ægtet Hertuginde Augusta af Glücksborg, og der havde vistnok bestaaet et Kjerlighedsforhold af en eller anden Art mellem hende og Hannibal Sehested⁴⁾. Rimeligvis have dog ogsaa andre af dennes Fjender skubbet til den hældende Vogn. Der blev i de nærmest følgende Dage forelagt ham et Udkast til en Forpligtelse, som indeholdt endnu flere Punkter end Rigsraadets Forslag. 23. Juni forsøgte han ved en bøn-faldende Skrivelse til Kongen at faa Fordringerne nedsatte; i stærke Udtryk fremhævede han, at han ikke alene selv med Hustru og Børn vilde nedstyrte i den yderste Fattigdom, men ogsaa ødekægge dem, som han skyldte Penge⁵⁾; samtidig gav han en vidtløftig Rede-

¹⁾ Dan. Mag. 3. R. IV. 109—17. Christen Skeels originale Dagbog (Geh. Ark., Hist.-geneal. Ark.'s Saml., Nr. 52) har: Erkiender hans Forseelse, hvor Aftrykket (S. 117 L. 8 f. o.) har: Erkiende.

²⁾ Sehesteds Indlæg af 19. Aug. 1658 (Seh. II, 385); jvfr. hans Brev til Rigsraadet af 14. Aug. 1652 (Adelsbreve).

³⁾ Det skal her i Almindelighed bemærkes, at det ikke heller for den følgende Tid er muligt nøjere at paavise, hvem Hannibal Sehesteds egentlige Fjender vare.

⁴⁾ Gigas, Grev Bernardino de Rebolledo S. 89 f. Seh. I, 173.

⁵⁾ Seh. II, 354.

gjørelse for sine Formuesforhold med en Paavisning af, hvor umuligt det vilde være for ham at gaa ind paa de forlangte Vilkaar¹⁾. Han opnaaede vel ogsaa nogle mindre Ændringer, men den Revers, som han maatte undertegne den 24. Juni, var dog baade af ydmygende og økonomisk ødekæggende Natur. Det nye Hovedpunkt var, at han forpligtede sig til under Straf af Forfælselse af Ære og Liv at afstaa ikke alene hvad han havde faaet udlagt af Krongods i Norge, men ogsaa hvad han havde erhvervet af privat Gods i dette Rige; kun sit Løseore skulde han beholde; endvidere forpligtede han sig til at betale Officererne og Garnisonerne, hvad der tilkom dem til 1. Maj 1651 af de dertil deputerede Skatter²⁾.

Paa disse Vilkaar tilkjøbte Hannibal Sehested sig i Ordets bogstavelige Forstand Tilgivelse. Det var store Beløb, der var Tale om. Værdien af det Krongods, som var udlagt til ham for hans Fordringer paa Kronen, beløb

¹⁾ Den udaterede Redegjørelse (Seh. II, 356–68) maa uden Tvivl være fra disse Dage. Han omtaler (S. 367) Umuligheden af at gaa ind paa de foreslaaede Vilkaar.

²⁾ Reversens Original findes i Adelsbreve. Den er trykt flere Steder, bl. a. hos Seh. II, 354. I Reg. 89 b, Fasc. 25 findes et Udkast, hvori Rettelser ere foretagne med Otte Krag's Haand. Rettelserne angaa Betalingen til Officererne og Garnisonerne. Der har først staaet, at han skal betale „hvis dem til Ph. Jacobi Anno 1651 kan restere, eftersom jeg derimod har ladet oppebære Skatterne, som dertil vare deputerede“ osv. Dette er rettet til: „kan restere, saa vidt bevises med mine Kvitteringer eller efter min Ordre at være udgivet“; men Rettelsen er atter udstreget med den Bemærkning: „dette skal blive som tilforn“. Den endelige Redaktion i Originalen er dog noget forskjellig. Afsnittet i Slutningen: „den Post undtagendes om Officerernes og Garnisonernes Contentering, hvilket dog redelig og oprigtig af mig skal blive betalt“, stod ikke i det oprindelige Udkast, men er tilføjet i Randen.

sig efter hans Opgivelse til over 95,000 Rdl. og Værdien af hans private Gods til over 131,000 Rdl. Kronen kunde altsaa indkassere Gods for Beløb af omtr. 226,000 Rdl. Har Hannibal Sehested besveget Kronen, har der næppe været Tale om saa store Beløb. Frederik III havde solgt sin Tilgivelse; den bekræftedes ved et af ham den 25. Juni udstedt Gjænbrev, hvori Sehesteds Forseelser erklæredes for at være ham efterladte¹⁾.

Hvad der forværrede Sehesteds Stilling, var hans store Gjæld; han opgav den selv til over 152,000 Rdl., foruden hvad han skyldte, vistnok især til Marseliserne, for de to af ham til Kongen byggede Skibe. Som Midler til at bære denne Gjæld og skaffe sig og sine Ophold havde han væsentligst sit Løsøre, hvis Værdi han angav til omtr. 60,000 Rdl., og sine udestaaende Fordringer. Af disses Beløb, omtr. 114,500 Rdl., skyldte Kronen ham 76,482 Rdl. Man havde ikke tvunget ham til ogsaa at slette denne Fordring; men Spørgsmaalet var, hvorledes det vilde stille sig med Rentebetalingen.

Det viste sig imidlertid hurtig, at de mod ham mest fjendtlige Indflydelser ved Høffet ikke længe beholdt Overhaand. Allerede 11. August fik han „til at betale Militzen og de to nybyggede Skibe“ overdraget Afgiften af Aggershus Len i Tiden fra 1. Maj 1651 til 1. Maj 1652, og han fik endvidere Ret til at oppebære Forpagtningsafgiften af det af ham afstaaede Gods for samme Tidsrum²⁾. I Novbr. bleve Indrømmelserne til ham endnu større. Først udstedtes der paa hans An-

¹⁾ Seh. II, 356.

²⁾ Norske Rigsreg. X, 246 f.; jvfr. 273 f. 333 f. Allerede 10. Juli gik der Rygter om, at han skulde have Roskilde Len (Dureels Brev i Allenske Sager, Fasc. 18).

modning en Tilladelse for ham til at rejse til Udlandet; denne Tilladelse var dog begrænset til de Lande, han selv paa Forlangende af Kongens Sekretær Theodor Lente havde opgivet, men den var ledsaget af et Pas, hvori hans tidligere Fortjenester nævnedes, og den fulgtes strax efter af et Kongebrev, hvori der i Anledning af hans Udenlandsrejse tildeltes ham en aarlig Pension paa 4000 Rdl.¹⁾ Hannibal Sehested havde nogenlunde opnaaet det Ønske, hvormed han havde sluttet sin Revers af 24. Juni, nemlig at der maatte forundes ham Midler til at underholde sig og sine. Der blev ogsaa truffet Forholdsregler for at sikre ham Renterne af Kongens Gjæld til ham²⁾. Til Gjengjæld lovede Sehested ikke at tage fremmed Tjeneste uden Kongens Samtykke og at indfinde sig, naar det forlangtes, og 6. Oktbr. havde hans Hustru Christiane efter at være kommen fra Norge ned til Kjøbenhavn for sit Vedkommende bekræftet Reversen af 24. Juni³⁾.

Hannibal Sehesteds Unaade var langt fra hævet; hans Bevægelser vare bundne, hans økonomiske Stilling afhængig af Kongen. Men Forskjellen paa de Følger.

¹⁾ Erklæringer af Hannibal Sehested af 3. og 12. Novbr., samt Kongens Brev af 17. Novbr. og to udat. Breve (Geh. Ark., Ulfeldtske Sager, Fasc. 33). Jvfr. Seh. I, 174. Pensionen anvistes ved Breve af 26. Novbr. 1651 paa Ribe og Kolding Toldafgifter (Jydske Tegn.).

²⁾ Hans Krav paa Kronen faldt i to Dele, den ene paa 46,482 Rdl., af hvilke Renterne efter Brev af 23. Decbr. 1651 skulde betales ham af Aggershus Len, den anden paa 30,000 Rdl., af hvilke der betaltes ham Renter paa Kieler Omslag 1652 (Norske Rigsreg. X, 350; jvfr. 436. Kieler Omslags Regnskab). Jvfr. for øvrigt hans Brev til Joakim Gersdorf af 30. Septbr. 1651 (Breve til Joak. Gersdorf, Fasc. 1; jvfr. Seh. I, 172).

³⁾ Adelsbreve. Jordebogen over det afstaaede Gods er dat. 29. Oktbr. 1651 (Norske Samlinger I, 106 fl.).

denne Unaade fik for Sehested, og dem, Korfits Ulfeldts samtidige Fald fik for ham, og Forskjellen paa den Maade, paa hvilken de bar deres Skæbne, blev, som ofte nok fremhævet, overordentlig stor. Aarsagen laa ikke i, at Hannibal Sehested mindre end hans Svoger ønskede at gjenerhverve sin tabte Magt; der kom ogsaa det Tidspunkt, hvor han ikke var særlig nænsom med Midlerne. Men der var ikke den dybe politiske Modsætning mellem ham og Frederik III, som der var mellem Ulfeldt og denne; Korfits Ulfeldts Tankegang var i Bund og Grund aristokratisk, Hannibal Sehesteds nærmest monarkisk. Der var heller ikke den bitre Skinsyge mellem Dronning Sophie Amalie og Sehesteds Hustru, Christian IV's Datter Christiane, som der var mellem Dronningen og Leonora Christina. Mest betød dog Forskjellen paa de to Mænds Karakter. Der var ganske vist kraftig Lidenskab og brændende Ærgjerrighed hos dem begge; begge betragtede sig som forurettede, naar Skæbnen ikke stillede dem paa de højeste Pladser, eller naar Modstandere hindrede dem i Udførelsen af deres Planer, og for dem begge kunde en enkelt, af øjeblikkelig Hefthighed bestemt Handling blive skæbnesvanger for et langt Tidsspand af deres Liv. Men medens Sehested paa den ene Side ikke var i Besiddelse af Ulfeldts Ævner til at vinde og behage og tvertimod oftere end Svogeren stødte an ved overmodig eller mistænksom Optræden, var han paa den anden Side gennemgaaende og som Regel mere klar over Situationen, finere beregnende, smidigere og mindre udsat for Blottelser. Hovedsagen var dog, at han aldrig for længere Tid gav sig den stærke Trods i Vold, som saa ofte og saa længe prægede Ulfeldts Handlemaade; muligvis har det ogsaa hertil bidraget, at han ikke ved

sin Side havde en Hustru med den Selvsikkerhed som Leonora Christina; thi selv om Christiane ikke heller nogensinde glemte, at hun var Kongedatteren, saa var hun hverken en saa betydelig Kvinde eller i Besiddelse af den Indflydelse over sin Mand som Søsteren over sin. Saaledes gik det til, at medens Korfits Ulfeldt umiddelbart efter sit Fald kastede Handsken til Magthaverne ved sit Æresforsvar og hurtig kom ind paa en ren landsforræderisk Virksomhed, søgte Hannibal Sehested atter og atter om Naade.

Omtrent ved Nytaar 1652 rejste han til Norge, hvor han forblev til ud paa Foraaret, sysselsat med Ordningen af sine Anliggender og særlig med Salget af sit Løsøre for at skaffe sig Penge¹⁾. Efter Tilbagekomsten begyndte der for ham et uroligt, omflakkende Liv. I Maj 1652 var han i Hamborg, rejste kort efter til Jylland, derfra til Kjøbenhavn og atter tilbage til Hamborg. Imidlertid havde hans Familie taget Ophold i Lybek²⁾, og paa et Besøg her rettede han under 14. August en indtrængende skriftlig Anmodning til Rigsraadet om ved Forbøn for ham hos Kongen at udvirke, at han maatte aflægges med et arveligt Gods i Danmark til Gjengjæld for sine tidligere Afstaaelser i Norge, saaledes at han uden Spot og Armod kunde blive i Landet og tjene Kongen og Riget³⁾. Hans Mening var altsaa,

¹⁾ 23. Decbr. 1651 fik Statholderen Gregers Krabbe Ordre til at være ham behjælpelig (Norske Rigsreg. X, 350). Brev fra Hannibal Sehested til Joak. Gersdorf, (Christiania) 3. April 1652 (Geh. Ark., Danske Selsk. Papirer). Jvfr. Seh. I, 174 f.

²⁾ Breve fra Martin Rasch i Hamborg til Peder Charisius af 12. og 26. Maj, 9. og 29. Juni, 13. og 17. Juli (Geh. Ark., Holland Nr. 104 a).

³⁾ Adelsbreve.

at han vilde søge at undgaa at behøve at rejse til Udlandet for at faa den tilstaaede Pengehjælp. Rigsraadet stillede sig imødekommende til hans Ønske; det tilraadede i sit Indlæg til Kongen af 24. Septbr. ganske vist kun at give ham et Len og ikke noget Arvegods, men det knyttede dertil en Anmodning om, at han i selskabelig Henseende maatte nyde Rang efter den Plads, han havde haft i Rigsraadet, førend han blev Statholder i Norge¹⁾.

Rigsraadets Forbøn førte vel ikke til noget Resultat²⁾; men det var dog en Tilfredsstillelse for ham, at han netop i de Dage havde faaet Kvittans for sin Regnskabsaflæggelse af Aggershus og tilliggende Len³⁾. Da han efter nogen Tids Ophold i Sjælland paany kom til Hamborg, lod han sig forlyde med at være tilfreds med sine Udsigter; det fortaltes, at han havde Kansleren Christian Thomesen Sehested til sin Beskytter, og at Kongen ved to Rigsraader havde forsikret ham om sin Naade⁴⁾. Det varede heller ikke længe, inden han paany henvendte sig til Rigsraadet, og dette stillede sig atter ret gunstig, idet det 26. Juni 1653 anmodede Righofmesteren, Rigsmarsken og Rigskansleren om paa dets Vegne hos Kongen „at ville befordre Hannibal Sehesteds Sag til det bedste“, saaledes at han dels maatte faa et Len i Steden for Pensionen, dels for sine Krav paa Kronen maatte faa anvist visse Indtægter, hvormed han kunde aflægge sine Kreditorer, og modtage Jordegods i

¹⁾ Adelsbreve. Jvfr. Sch. I. 175.

²⁾ Jvfr. Becker I, 51. Gigas S. 124.

³⁾ Under 21. Septbr. 1652 (Norske Rigsreg. X, 478).

⁴⁾ Martin Raschs Breve til Charisius af 26. Febr. og 16. Marts 1653 (Holland Nr. 127).

Pant for Resten. Paa Hannibal Sehesteds Foranledning indtryktes desuden Ønsket om, at hvis Kongen ikke vilde bruge ham i sin Tjeneste i eller udenfor Riget, han da maatte søge Tjeneste i Udlandet paa de Steder, hvor det ikke kunde være Kongen og Riget præjudicerligt¹⁾. Meningen var altsaa, at han skulde stilles økonomisk sikrere og tillige friere i sine Bevægelser, end Tilfældet var efter det Pas, der var givet ham i November 1651. De tre nævnte Rigsembedsmænd, Joakim Gersdorf, Anders Bille og Christoffer Urne, erklærede sig ogsaa villige til at forebringe Sagen for Kongen, men endnu har denne øjensynlig ikke villet gaa videre i Indrømmelser, end han var gaaet²⁾.

Som Grund til denne Uvillighed fra Kongens Side anførte Hannibal Sehested selv kort efter, at hans Modstandere ved Hoffet havde beskyldt ham for at staa i Forbindelse med Kongens Fjender, og det er klart nok, at der med disse især sigtes til hans Svoger Valdemar Christian, hvis Forstaaelse med Hertug Carl af Lothringen man lige siden Korfits Ulfeldts Fald havde frygtet i Kjøbenhavn³⁾. Hannibal Sehested havde nu ganske vist ogsaa i Begyndelsen af 1653 skrevet til Svogeren, som opholdt sig i Köln, at han vilde komme til ham⁴⁾, men Sandsynligheden taler dog for, at man har gjort ham Uret ved at antage, at denne Forbindelse havde nogen mod Danmark eller Kongen ondartet Karakter.

¹⁾ Reg. 89 b, Fasc. 25. Jvfr. Dan. Mag. 3. R. IV. 232 f.

²⁾ Jvfr. Gigas S. 185.

³⁾ Jvfr. Birket Smith, Leonora Christinas Hist. I. 235 f. Gigas S. 124 ff.

⁴⁾ Valdemar Christian til Leonora Christina. Köln 4. Marts 1653 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 47).

Allerede i Foraaret 1652 havde Hannibal Sehested i Hamborg udtalt sig bestemt misbilligende om Korfits Ulfeldt ¹⁾, og, som bekjendt, udviklede der sig hurtig hos den ulfeldtske Kreds og særlig hos Kirstine Munk et overordentlig stærkt Had til Hannibal Sehested, hvilken Stemning netop væsentlig skyldtes hans Forhold til Valdemar Christian og hans Bestræbelser for at forsonede denne med den danske Regering ²⁾. Disse Bestræbelser bleve især levende i 1654, og Hannibal Sehested forbandt hermed Virksomheden for ad nye Veje at paavirke Kongen til Gunst for sig selv.

Det var Dronning Sophie Annelies Slægt, den ved det danske Hof indflydelsesrige brunsvig-lyneborgske Hertugfamilie, som han havde kastet sit Blik paa. Han forsøgte først at opnaa en gunstigere Holdning fra Kongens Side gennem Dronningens Moder Hertuginde Anna Eleonore; da denne personlig i Hamborg paa sin Tilbagerejse fra Danmark bragte ham et afvisende Svar, henvendte han sig skriftlig til den ældste af Dronningens Brødre, Hertug Christian Ludvig af Celle. Han støttede dels Valdemar Christians Anmodninger om Forbøn for sig, dels optraadte han for sin egen Sag. I sit Brev af 30. Maj ønskede han Tilladelse til at forsvare sig overfor Kongen mod Beskyldningerne for at staa i Forbindelse med hans Fjender og henviste til Hertugens Kjendskab til hans Brevvexling med og angaaende Valdemar Christian, hvem han kun havde søgt at bringe paa den rette Vej. „Det forholder sig rigtig“, skrev han, „at jeg forhen har fejlet, saaledes som jeg har tilstaaet det ved at

¹⁾ Martin Rasch til Charisius, 12. Maj 1651 (Holland Nr. 104 a).

²⁾ Jvfr. Birket Smith I. 266 ff.

miste alle mine Godser, min Rang, mit Embede og Kongens Naade, noget alle kun altfor godt kjende, men efter at jeg har pint mig selv med de ydmygste Underkastelsestilbud og de ivrigste Ansøgninger om Tilgivelse, efter at jeg har bevaret en urokket Trofasthed og Taalmod overfor min Konge og Herre i den Grad, at jeg har vist andre deres Fejl for at føre dem tilbage til den skyldige Ærbødighed, og efter at jeg har spildt min bedste Alder, næst Tabet af mit Gods og min Anseelse, uden at tage Tjeneste andensteds, hvor jeg havde kunnet leve med større Ære og bedre Kaar end paa den Maade, hvorpaa jeg her fører et borgerligt Liv, foragtet af dem, som ikke kjende mine Forpligtelser, efter alt dette gjør man mig stor Uret ved at ville gjøre mig uværdig til Eders høje Naade og mægtige Gunst hos Kongen.¹⁾ Han endte med at bede Christian Ludvig selv dømme om Sagen og befri ham for den omtalte Bagvaskelse, for at den gode Grund, som Hertugen allerede havde lagt hos Kongen til hans Lykke, ikke skulde blive rystet ved slige Paafund¹⁾.

Det var ikke synderlig meget, Hannibal Sehested opnaaede af Hertugen ved denne Henvendelse. Christian Ludvig indskrænkede sig til d. 3. Juni fra Celle at sende Frederik III en Afskrift af Brevet og at henstille til Kongen, hvad han vilde gjøre; han tilføjede, at han var bestemt paa ikke at ville blande sig i Sagen²⁾. Det har dog rimeligvis været det skete, der var Skyld i, at Kongen under 23. Juli 1654 stadfæstede Hannibal Sehesteds Pen-

¹⁾ Brev af Hamborg, 30. Maj 1654 i Statsark. i Hannover. 2. Maj havde han anbefalet Valdemar Christian til Hertugen (smstds).

²⁾ Smstds.

sion paa 4000 Rdl., denne Gang med Ret til at tage fremmed Tjeneste¹⁾; derimod afsloges der Valdemar Christian enhver Naadesbevisning²⁾.

Sehested afbrød ikke strax Forbindelsen med den brunsvigske Slægt. Han vidste at gjøre sig gode Venner med den yngre Hertug Johan Frederik. Ved hans Medvirkning opnaaede han Penge til Laans af Christian Ludvig, om end ikke saa mange, som Johan Frederik havde anbefalet ham til³⁾; i August 1654 fulgte han med ham til Brüssel⁴⁾ og rejste derfra over Antwerpen til England. Rimeligvis har han villet søge Tjeneste hos Cromwell; han havde skaffet sig Anbefalinger fra den engelske Gesandt Bulstrode Whitelocke, hvem han havde omgaaedes venskabelig i Hamborg, og ved hvis Hjælp han havde faaet Pas⁵⁾. Rejsens Resultat tilfredsstillede ham næppe; han skal imidlertid have levet meget dyrt og være optraadt med meget Overmod i England⁶⁾. Men da han i Marts det næste Aar rejste fra London til Kysten for at vende tilbage til Fastlandet, blev han paa Vejen overfalden og plyndret, han maatte vende til-

¹⁾ Birket Smith I, 271.

²⁾ Jvfr. Valdemar Christian til Christian Ludvig, Hamborg 19. Jan. 1655 (Statsark. i Hannover).

³⁾ Hannibal Sehested til Christian Ludvig, Hamborg ⁵/₁₅ Aug. og ¹²/₂₂ Novbr.; Johan Frederik til Christian Ludvig, 20. og 21. Aug., og Christian Ludvig til Johan Frederik, 20. Aug. 1655 (smstds).

⁴⁾ Kirstine Munk til Leonora Christina, 2. Septbr. 1654 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 42).

⁵⁾ Seh. I, 176 ff. Passet for ham til at gaa til et Badested i England er af 28. Aug. 1654 (Calendar of State papers, Domest. ser., 1654, S. 440).

⁶⁾ Petkum til Frederik III. London 10. Novbr. og 1. Decbr. 1654 (England Nr. 55).

bage til London for at skaffe sig Rejsepenge, før han naaede over til Flandern¹⁾.

Det var, medens denne Rejse stod paa, nær kommet til et Brud mellem ham og hans Hustru. Noget hjærteligt Forhold havde der sandsynligvis allerede i lang Tid ikke været imellem dem; nu havde han efterladt hende i slet forsynet Tilstand i Hamborg, Gjældsbreve og Gjældsfordringer var det meste, der var blevet tilbage; naar han skrev til hende, var det kun for at forlange Penge, og Tonen var ikke blid²⁾. Under disse Omstændigheder tænkte hun paa at forlade sin Mand og rejse til Søsteren Leonora Christina, der paa den Tid boede paa Slottet Barth i Pommern i Nærheden af Stralsund. Mærkelig nok havde Valdemar Christian raadet hende dertil; den gode Forstaaelse mellem de to Svogre maa altsaa paa dette Tidspunkt være bristet. Hun skrev til sin Moder og bad hende give sig det samme Raad, som Valdemar Christian havde givet; men trods det dybe Had, som Kirstine Munk nærede til Svigersønnen, dristede hun sig ikke til at føje hende og bad hende betænke sig vel paa hvad hun gjorde. Christiane opgav ogsaa sin Hensigt, men hun solgte sin Mands Gaard i Hamborg med en Del af Møblerne og flyttede Resten hen til flere forskellige Steder der i Byen³⁾.

¹⁾ Udat. Brev fra P. J. Coyet til Dronning Christina (Geh. Ark., Sverig, Coyetske Sager 1655). Jvfr. Kirstine Munk til Leonora Christina, 17. April 1655 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 42).

²⁾ Christiane til Kirstine Munk, Hamborg 28. April 1655 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 43).

³⁾ Kirstine Munk til Leonora Christina, 1. Juli 1655 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 42; jvfr. Dan. Saml. 2. R. II, 306 f.). Sophie Sehested til Mogens Sehested, Kbhvn. 29. Juni, med Efterskrift af Erik Juel, 1. Juli (Geh. Ark., Sager fra Barritskov). Jvfr. Seh. I, 185, 188.

Et egentligt Brud blev dog undgaaet, og da Hannibal Sehested i Sommeren 1655 var vendt tilbage til Hamborg, fulgtes de ad derfra til Kjøbenhavn. Rimeligvis har Sehested her fortsat sine tidligere Bestræbelser for Udsoning med Kongen; hvad han opnaaede var, at der blev givet ham Anvisning paa 4935 Rdl. af Skatterne i Thronhjems Len¹⁾. Han var paa den Tid i alt andet end rolig Sindsstemning; under et Besøg hos Svogeren Hans Lindenov, der var Lensmand paa Kalundborg Slot, brød hans slette Lune ud i heftige og brutale Skjældsord mod sin Hustru og hendes Slægt; da han blev syg, beskylgte han Svigerinden Elisabeth Augusta for at have givet ham Gift, men fik til Svar, at det var ikke Umagen værdt, der kom vel nok en, som fik Penge for at gjøre sig Ulejlighed med ham²⁾. Lavere ned kunde Hannibal Sehested vel næppe synke. Skuffet i sine Forhaabninger om Gjenindsættelse i sine Værdigheder, ønsket Døden lige i Øjnene af sin nærmeste Slægt, mistænksom, naar han spiste og drak, paa spændt Fod med sin Hustru, uden Venner, forgjældet op over Ørene, saa vidt var den forrige Statholder i Norge, Christian IV's Svigersøn, kommen. Og dog holdt han sig oven Vande.

I Novbr. 1655 var han tilbage i Hamborg og rejste derfra med sin Familie til Köln³⁾, hvor han traf den fordrevne engelske Konge Karl II. Her begyndte vel Forbindelsen mellem de to Mænd, som lignede hinanden deri, at de begge havde en Fortid bag sig, rig paa Skuffelser, men ogsaa en Fremtid til Gode, som skulde

¹⁾ Brev af 24. Septbr. 1655 (Sjæll. Tegn.). Jvfr. Becker I. 79.

²⁾ Danske Saml. 2. R. II. 324 f. Birket Smith I, 273 f.

³⁾ Breve fra ham til Peder Charisius, Hamborg 14. Novbr. og Köln

^{14/24} Decbr. (Ulfeldtske Sager, Fasc. 49).

bringe Magt og Indflydelse. Den forgjældede Adelsmand, som kort i Forvejen havde søgt Cromwells Gunst, gav en prægtig Fest for den landflygtige Fyrste¹⁾; saa fulgtes de ad til Flandern, og i de første Maaneder af 1656 opholdt Hannibal Sehested, med Undtagelse af et kort Besøg i Haag, sig i Antwerpen og Mecheln i fortrolig Omgang eller Brevvexling med Karl II. Hovedgjenstanden for deres Forhandlinger var naturligvis Karl II's Haab om at komme tilbage til England; under Cromwells venskabelige Forhold til Sverig var der ingen Kollision mulig mellem Stuartens politiske Planer og Hannibal Sehesteds Troskab mod Danmark. Ved Siden heraf gik Karl II's Underhandlinger med Spanien; de passede godt til det Ønske, som paa denne Tid kom frem hos Hannibal Sehested om at søge spansk Tjeneste. Rygtet fortalte, at han skulde gaa som Karl II's Gesandt til Madrid, men han afviste selv denne Tanke, dog med Tilbud om at benyttes paa mere underordnet Maade. Imidlertid behagede Sehesteds Optræden langt fra alle Karl II's engelske Raadgivere; og ved Sommertid 1656 synes der ogsaa at være indtraadt en stærk Kølighed i Forholdet mellem ham og den landflygtige Fyrste, om end Forbindelsen mellem dem ikke afbrødes²⁾.

Imidlertid gjorde Hannibal Sehested Alvor af sin Plan om at søge spansk Tjeneste; støttet til sine Bekjendtskaber i Flandern, maaske ogsaa til Erindringen om hans Ambassade til Spanien for omtr. 15 Aar siden.

¹⁾ Thurloe, State Papers V, 739.

²⁾ Brevene i Thurloe, State Papers I, 698 ff. (optrykte Seh. II, 368 ff.). Calendar of Clarendon State Papers III, 143. Jvfr. Seh. I, 191 ff.

rejste han til Madrid¹⁾, og her opnaaede han at blive udnævnt til Artillerigeneral i spansk Tjeneste. Der var til denne Udnævnelse knyttet en aarlig Pension, som skulde udbetales ham i de spanske Nederlande, og forskjellige Privilegier; men bestemte Pligter eller en bestemt anvist Virksomhed synes der ikke at have været Tale om: han selv fremstillede det i alt Fald, som om han kun skulde følge Hæren i Flandern som en „Volutør“, der havde Ret til at forlade den, naar han vilde²⁾.

Det var ogsaa langt fra hans Hensigt endelig at bosætte sig i Nederlandene. Nærmest var det vel en Slags Rehabilitation, han havde villet skaffe sig, og forsynet med den forlod han i Foraaret 1657 Spanien³⁾. Efter et kort Besøg i Flandern og i Haag⁴⁾ rejste han ved Sommertid til Danmark. Sandsynligvis ansaa han Øjeblikket gunstigt for sig. Krigen med Sverig var netop udbrudt, han kunde rose sig af, hvorledes han i Mod sætning til Korfits Ulfeldt aldrig havde indladt sig paa forræderske Forbindelser med Sverig; han havde endog i Haag talt om, at Danmark og Nederlandene hellere maatte gaa under end finde sig i Sverigs voxende Overgreb⁵⁾, han medbragte maaske et Anbefalingsbrev fra Karl II, og han kunde henvise til Frederik III's Opfordring til alle Danske i Udlandet om at vende tilbage for at stille sig til Tjeneste.

¹⁾ Jvfr. Kirstine Munk til Leonora Christina, 21. Juni og 27. Septbr. 1656 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 42).

²⁾ Seh. II, 390. Gigas S. 316.

³⁾ Jvfr. Brev fra Madrid af 16/26 Febr. 1657 (Calendar of Clarendon State Papers III. 250).

⁴⁾ Jvfr. Breve fra Charisius til Frederik III. Haag 8/18 April og 5. Juni 1657 (Holland Nr. 152 b).

⁵⁾ Pufendorf, Res a Carolo Gustavo gestæ S. 336.

Resultatet af hans Rejse blev dog kun en Skuffelse. Hoffets Stemning mod Kirstine Munk og hendes Børn uden Forskjel havde kort i Forvejen tydelig vist sig ved, at det var blevet dem forbudt at bære Titel af Grevinder af Slesvig og Holsten, og Lensmanden paa Aggershus havde faaet Ordre til at nedtage Christianes Vaaben, hvor det fandtes paa Slottet¹⁾. Nu blev det ham forment at faa Audiens hos Kongen, der var ikke Tale om nogen Ansættelse, og alt hvad han opnaaede — foruden en Tilladelse til at udføre 12 Heste toldfrit — var et kongeligt Anbefalingsbrev af 29. Juli til den spanske Statholder i Nederlandene, Don Juan d'Austria²⁾.

Sehested forlod hurtig Kjøbenhavn. Han lagde ikke Skjul paa, at han vilde søge Carl Gustav, og han traf ogsaa denne i Holsten paa Marschen nord paa med sin Hær. Den svenske Konge talte med Venlighed til ham om hans Gjenindsættelse i sin tidligere Anseelse, men Sehested vilde, som han senere sagde, ikke tage nogen overilet Beslutning og fulgte heller ikke nu Ulfeldts Exempel³⁾. Han fortsatte sin Rejse til de spanske Nederlande, hvor han havde skaffet sig Hus og Bolig i Antwerpen.

Det var vistnok Svigermoderen Kirstine Munks Sygdom og paafølgende Død i April 1658, der paany kaldte Hannibal Sehested tilbage til Danmark. Han var i Maj paa Lundegaard i Fyn, hvorfra han skrev et venskabeligt Brev til Leonora Christina og takkede hende for

¹⁾ Birket Smith I, 297 f. Norske Samlinger I, 648.

²⁾ Hannibal Sehesteds Indlæg af 2. Septbr. 1659 (Svenske Rigsark., cit. i det følgende som S. R. A.). Gigas S. 316. Dan. Mag. 3. R. I. 312. Sjæll. Reg. XXIV, 82.

³⁾ Indlægget af 2. Septbr. 1659.

hendes Omsorg for Kirstine Munks Ligbegængelse, men tillige klagede over Svaghed¹⁾. 23. Juli var han til Stede ved Begravelsen i Odense²⁾.

Med sin sædvanlige Utrættelighed havde han imidlertid benyttet sit Ophold i Danmark til Virkeliggjørelsen af sin stadige Tanke, Benaadningen med deraf følgende bedre Vilkaar. Det var, som det synes, denne Gang den kejserlige Gesandt Baron Goës, hvis Velvilje det var lykkedes ham at vinde, og ved hvis Medvirkning han, rimeligvis i Slutningen af Juli, opnaaede, hvad han for-gjæves havde søgt i 7 Aar, Foretræde hos Kongen og dennes Forsikring om sin Naade og Gunst³⁾. Fra Kjøbenhavn rejste han tilbage til Fyn og tog atter i den første Uge af August til Hovedstaden for at udvirke yderligere Tilsagn, maaske ogsaa for at træffe Aftaler i Anledning af Skiftet efter Svigermoderen. Han havde en ny Audiens hos Kongen, som han ikke synes at have været ganske fornøjet med⁴⁾; da var det, at man i Kjøbenhavn den 8. August rystedes af Efterretningen om

¹⁾ Seh. I, 186.

²⁾ Birket Smith I, 307.

³⁾ Goës til Kejseren, 12. Jan. 1659 (Statsark. i Wien, cit. i det følgende som W. A.; alle Goës' Breve ere dat. efter ny Stil). Seh. II, 386. 392.

⁴⁾ Han sagde selv senere om den: „so war mein bei der letzten Aufwartung unterthänigster Acces nicht so frei“ osv. Udtrykkene findes i hans store Indlæg til Frederik III af 6. Febr. 1660 og ere anf. efter den originale Koncept i Kgl. Bibl., Ny kgl. Saml., Fol., 642. Det maa beklages, at Frk. Sehested ikke har trykt Aktstykket efter selve denne Koncept, men optrykt et tidligere Uddrag i dansk Oversætt. (Seh. II, 408 ff., jvfr. I, 214); thi de Varianter, der ere givne i Noterne, ere ikke tilstrækkelige og berigtige ikke de adskillige Udeladelser og ikke faa Fejl, der findes i det danske Uddrag. I det følgende er kun Uddraget benyttet, hvor det ikke afviger væsentlig fra Originalen.

Carl Gustavs Landgang i Korsør. Han besluttede øjeblikkelig at forlade Staden, efter sin egen Opgivelse, som ikke kan benægtes, for at føre sin Hustru tilbage til den. Paa Vejen blev han i Roskilde¹⁾ anholdt af General-lieutenant Grev Carl Schlippenbach og under Dækning ført som Krigsfange til Carl Gustav, der havde taget Hovedkvarter i Ringsted.

Der er ingen Grund til at antage den Beskyldning af hans Fjender for begrundet, som bestod i, at hele Rejsen til og fra København var en med de Svenske aftalt Plan for at udspejle Forholdene i Hovedstaden²⁾. Der kan ikke være Tale om, at Carl Gustav skulde have røbet sine saa godt skjulte Hensigter om et Fredsbrud for Hannibal Sehested. Dagen efter at denne var bleven fangen, henvendte han sig ogsaa gjennem Rigsadmiralen Wrangel med en skriftlig Beklagelse over sin Anholdelse til den svenske Konge³⁾. Han hævdede, at han som en Tjener af den spanske Krone ikke var i nogen virkelig Tjeneste hos Kongen af Danmark og ikke havde noget særligt Hverv, som i ringeste Maade kunde vedkomme denne Krig; han begjærede derfor Carl Gustavs Samtykke til at rejse til København for at bringe sine derværende Sager i Orden eller for derfra at rejse over Lybek til Brabant; tillige anmodede han om, at der maatte udstedes et Salvagardebrev for hans afdøde Svigermoders Godser. Endnu inden Carl Gustav havde givet sit Svar, kom de danske Gesandter, Rigsraaderne Mogens Høg og Christen Skeel den følgende Dags Morgen til Ringsted

¹⁾ Seh. II. 413.

²⁾ Seh. II. 409.

³⁾ Skrivelse af Ringsted 9. Aug. 1658 i Afskr. i Reg. 89 b. Fasc. 25. Jvfr. Indlægget af 6. Febr. 1660.

under deres tunge og frugtesløse Sendelse for at standse Fjendens Marsch. Hannibal Sehested satte sig i Forbindelse med Christen Skeel; de mødtes, om end af forskjellige Grunde, i Ønsket om Opnaaelsen af Fred; Skeel saa vel i Sehesteds Mellemstilling en Mulighed for, at han var den til Fredsmægler skikkede Person; han føjede sit Æresord til Sehesteds eget paa, at han hurtig skulde vende tilbage fra det tilsigtede Besøg i Kjøbenhavn, og herved bevægedes Carl Gustav til samme Dag at give ham Tilladelse til med en Tjener at begive sig til Kjøbenhavn for at melde Kongen sin Anholdelse; dog skulde han strax derpaa atter indfinde sig i det svenske Hovedkvarter, holde sig stille som en neutral Person og spansk Minister indtil Urolighedernes Slutning og ikke rejse ud af Landet uden særlig Tilladelse, alt efter den med Christen Skeel truffne Aftale. Til Gjengjæld lovede Carl Gustav ikke at forlange noget af ham, som kunde være til Skade for hans Konge og Fædreland, og at udstede Sikkerhedsbreve for Kirstine Munks Godser¹⁾.

Samme Aften rejste Hannibal Sehested med Christen Skeel fra det svenske Kvarter i Roskilde tilbage til Kjøbenhavn²⁾. Den følgende Dag, medens man rundt om i Staden rustede sig til Forsvar, havde han en lang hemmelig Samtale med Frederik III³⁾. Det er sandsynligt, at han af yderste Evne har anstrengt sig for at faa Kongen til Fredsforslag⁴⁾; hans politiske Anskuelser

¹⁾ Carl Gustavs Resolution af 10. Aug. i Afskr. Reg. 89 b, Fasc. 25.

²⁾ Handl. rör. Skand. hist. XXXIX, 366.

³⁾ Se Brev fra Coyet til Carl Gustav af 1. Maj 1659, der støtter sig til en Beretning fra en Spion, der havde været til Stede (S. R. A.). Hammerich, Christiern II i Sverige og Carl X Gustav i Danmark S. 265.

⁴⁾ Se hans Ytringer Seh. II, 387.

gik vel allerede dengang som langt senere i Retning af det hensigtsmæssige i et venskabeligt Forhold mellem de nordiske Riger, ingen Lejlighed kunde være bedre for ham selv til at gjenerhverve Magt og Indflydelse end Stillingen som Fredsmægler, og han kunde støtte sig til, at den i Carl Gustavs Lejr værende franske Gesandt Terlon havde givet Mogens Høg og Christen Skeel det Raad at gjøre Fredsforslag¹⁾. Men han fandt ingen Gjenklang hos Frederik III for sine Ønsker. Dog skiltes han fra Kongen uden Brud og med Forsikring om sin Troskab²⁾, og da han endnu samme Dag, forsynet med kongeligt Pas³⁾, forlod Kjøbenhavn, havde han sikkert med sig den Skrivelse, som Christen Skeel efter Aftale med de øvrige Rigsraader havde opsat til Terlon⁴⁾. Skrivelsen gik ud paa at anmode ham om i Hannibal Sehesteds Nærværelse at spørge den svenske Konge, om han vilde gjøre noget Forslag for at undgaa Blodsudgydelse; den endte med de Ord: „vi ville Fred, hvis den kan faas, men nægtes den os, ville vi anbefale det til Gud, som skal være vor Dommer“. Ad denne Vej blev der imidlertid ikke Tale om Sehesteds Mægling; Carl Gustav svarede Terlon, at det var i Kjøbenhavn, han vilde angive sine Fredsbetingelser⁵⁾. Skjønt det allerede nu var klart, at der kun kunde være Tale om at tage Hovedstaden efter en Belejring, var han endnu

¹⁾ Terlon til Gersdorf, 23. Aug. (Udenrigsmin. Ark. i Paris, cit. i det følgende som P. A.; alle Terlons Breve ere dat. efter ny Stil).

²⁾ Det ovfr. cit. Brev fra Goyet af 1. Maj 1659.

³⁾ Af 11. Aug. (Reg. 89 b, Fasc. 25).

⁴⁾ Af 21. Aug. (ny Stil; P. A.). Hannibal Sehested kom 11. Aug. tilbage til den svenske Lejr (Diarium i Upsala Universitetsbibl., E, 429).

⁵⁾ Terlon til Mazarin, 24. Aug. (P. A.).

paa sit Overmods Højdepunkt; det var i disse Dage, at han truede dem af sine Raader, der anbefalede Maadehold, med, at han vilde anse dem for Forrædere, hvis de ikke tav, og at han til Terlon udviklede, hvorledes han vilde give Regeringen i Norge til Grev Brahe og dele Danmark i 4 Gouvernementer; Rigsadmiralen Wrangel skulde have Sjælland, men Kjøbenhavn skulde raseres og dets Privilegier overføres til Malmø af Frygt for, at Sjællands Gouvernør ellers skulde blive for mægtig; hvad Kongehuset angik, da var det nødvendigt at sikre sig Kongens og Kronprinsens Person, medens Dronningen og hele den øvrige Familie kunde forblive i Frihed¹⁾.

Hannibal Sehested havde set sine Forhaabninger om at spille en Rolle som Fredsmægler skuffede; ligesom Terlon ansaa han Kjøbenhavns Forsvar for en Umulighed; paa Grund af Krigen modtog han ikke længere sin Pension fra Danmark og saa Arven efter sin Svigermoder under Carl Gustavs Magtomraade. Under denne Situation opgav han den Loyalitet mod Frederik III og sit Fædreland, som han saa længe havde rost sig af. Han stillede sig under Protektion af den Fyrste, der laa som Fjende udenfor Voldene af hans Fædrelands Hovedstad, og han rettede umiddelbart efter fra Hovedkvarteret den 14. August en Skrivelse til ham²⁾, hvori han begyndte med at takke for Protektionen og derpaa fortsatte saaledes: „Efterdi, allernaadigste Herre, det nu mere lader sig anse udaf alle Konkurrentier, at den allermægtigste Gud saaledes vil velsigne, avancere og stabilere Ed. kgl. Majestæts Vaaben at vorde inden kort Tid den

¹⁾ Terlon til Mazarin, 24. og 30. Aug. (P. A.).

²⁾ S. R. A.

største og mægtigste Monark udi Europa, da beder jeg allerunderdanigst, at dersom den allerhøjeste Gud det saaledes haver skicket at forandre den Konge og Øvrighed, som jeg har været født og baaren under, Ed. kgl. Maj. vil af medfødte Klements og store Generositet paa en eller anden Maner og Maade enten udi Danmark eller Norge befordre mig og min Hustru og Barn til det, hvorved vi uden Foragt og Armod kunne føre vor Stand og nyde igjen, hvad vi saa ulykkelig have mistet ved idel Misgunst af onde Mennesker, thi ellers skulle vi være elendige og ruineres endnu videre ved denne synlig forestaaende Ulykke, om ingen naadig Hjælp skulde findes hos Ed. kgl. Maj. til vor Retablisement, som jeg dog visselig forseer mig til efter Ed. kgl. Maj. eget kongeligt Ord og Løfte. Jeg belover og forsikrer Ed. kgl. Maj. derimod paa al underdanigst og oprigtig Flittighed og Troskab udi alt, hvad Ed. kgl. Maj. efter sin egen kongelige Vilje og naadigste Disposition mig eragter at være tjenlig til, endog jeg lettelig kan dømme, at Ed. kgl. Maj., som haver saa mange fornemme og erfarne Ministre baade ved Staten og Militzen, min ringe Person lidet behøver. Dersom det ogsaa skulde komme til nogen Slags Traktater og Akkord, da indflyer jeg ligervis udi største Underdanighed til Ed. kgl. Maj., at jeg med min Kjæreste og Barn ogsaa maatte derudi saaledes indesluttet, at alt hvad mellem Kongen og Danmark og mig tilforn har været passeret, maatte være aldeles dødt og magtesløst og aldrig mere komme mig eller mine til nogen Nachdel, Hinder eller Skade udi ringeste Maade, men enten mit eget Gods eller saa meget andet i dets Sted eller en vis Summa Penge efter samme Godsens Værd og Indkomst tilligemed min aarlige Pension og

hvad Kronen mig skyldig er efter kongelige Gjældsbreve, mig maatte igjen restitueres og betales, og det ved saadant vis Forsikring, at det maatte efterkommes til en vis og bestemt Tid.*

Hannibal Sehested havde ved denne Skrivelse anmodet den, som muligvis blev Danmarks fuldstændige Erobrer, om at forsørge sig efter Erobringen, og den, som muligvis kom til at diktere Frederik III en Fred, om ved denne at sikre sig Amnesti og Tilbagegivelse af sine Godser eller deres Værdi; han havde tillige utvetydig og uden Forbehold tilbudt Carl Gustav sin Tjeneste. Fem Dage efter, den 19. August, udviklede han i en længere Skrivelse nærmere sit Standpunkt¹⁾. Han gav en Udsigt over den Uret, der var vederfaret ham i Danmark, tilbød for Kongens Befuldmægtigede at forelægge Beviser paa sine Paastande, gjentog sit Tilbud om at ville rette sig efter Carl Gustavs Befaling, hvor og naar denne maatte anse ham for skikket til at udføre noget, og fornyede sin Opfordring om Udvirkelsen af sit „Retablisement“ ved Erobringen eller Fredsslutningen. Han betonedesuden, at han stod fuldstændig fri som en „neutral“ Person, han var ikke i Kongen af Danmarks Tjeneste og havde ikke engang søgt at komme i den, han var ikke heller i virkelig Tjeneste hos Kongen af Spanien, og de Pensioner, han havde fra de to nævnte Fyrster, var han rede til at ofre for at leve af Carl Gustavs Naade. Han gik saa vidt, at han tilbød at blive under den svenske Konges Protektion, naar han efter en Fredsslutning var gjenindsat i sine Besiddelser af Kongen af Danmark, og

¹⁾ Seh. II, 383—92. Jvfr. Birket Smith I, 423 ff.

han angav som Begrundelse af hele sin Holdning med hensynsløs Aabenhjærtighed, at Øjeblikket var kommet, hvor enhver i Tide havde billig Aarsag til at se sig for.

Som Svar paa disse Andragender udfærdigede Carl Gustav d. 20. August fra sit Hovedkvarter i Utterslev en Resolution¹⁾, hvori han lovede, at han ved Udgangen af den nuværende Krig med Danmark, hvad enten den afsluttedes ved Vaabenmagt eller ved mindeligt Forlig, vilde tage sig af Hannibal Sehesteds, hans Hustrus og Barns Interesser, sørge for deres Retablisement og befordre dem saaledes, at de til enhver Tid skulde i Gjerningen mærke hans Protektion, Beskyttelse og kongelige Naade. I Resolutionen var der derimod ikke Tale om at benytte hans Tilbud om at anvendes i Kongens Tjeneste. Carl Gustav knyttede ham ikke til sig, saaledes som han havde gjort det med Korfits Ulfeldt. Sandsynligheden taler ogsaa for, at Hannibal Sehested trods de omtalte Udtalelser ikke har været ivrig derfor; Svogerens Fodspor fristede ikke heller til Efterfølgelse.

Saa meget maa ogsaa efter den Dom, som de forhaandenværende Kilder berettiger til, siges, at hvor megen Mangel paa Loyalitet og paa Fædrelandssind han end viste under sit Ophold i den svenske Lejr, hvor dikteret hans Handlemaade end var af den klareste Egen nytte, hvor umuligt det var for ham at vedkjende sig overfor Kongen af Danmark alt hvad han foretog sig, nogen egentlig forrædersk Handling, det vil sige en Handling, hvorved han under Krigen har skadet sit Land, kan han ikke beskyldes for²⁾.

¹⁾ Rigsregistratur (S. R. A.).

²⁾ Jvfr. Terlons bekjendte Ytringer i hans *Mémoires* I, 240 ff.

Men Mistanken for Forræderi laa overordentlig nær. Det tvetydige ved hans Stilling, maaske ogsaa Skinsyge og Frygt for hans Indflydelse skabte ham Uvenner i den svenske Konges Omgivelser. Man hviskede Beskyldninger imod ham som dansk Spion, man talte om hans skadelige Raad¹⁾, og herfra skrev sig uden Tvivl det rimeligvis ganske ugrundede Rygte om, at han havde staaet bag ved Carl Gustavs Beslutning om at angribe Kronborg ved Krigens Begyndelse i Steden for at samle hele Styrken mod Kjøbenhavn, dette Rygte, som fandt Vej til den svenske Historieskriver Pufendorf²⁾ og senere har fundet Tiltro hos Hannibal Sehesteds ubetingede Forsvarere. Beskyldningerne mod ham bleve ikke skjulte for Carl Gustav; der var i alt Fald Øjeblikke, hvor han lyttede til dem, thi det kan vel ikke have været andre end Hannibal Sehested, han sigtede til, da han i Oktober Maaned, idet han betroede Terlon en Plan om et Angreb paa Amager, bad ham tie dermed, fordi der var danske Adelsmænd, ja Raader ved hans Hof, om hvem han vidste, at de havde Forbindelser med Kjøbenhavn, skjønt de lode, som de vare velfornøjede med hans Erobringer³⁾. Og i Foraaret 1659 er der Spor til, at man har benyttet svenske Spioner i Kjøbenhavn til at skaffe sig Oplysninger om Hannibal Sehested⁴⁾. Dog var han Carl Gustavs daglige Gjæst ved hans Taffel, han fulgte ham vel ogsaa paa adskillige af hans Foretagender, Forholdet var som Regel uden Tvivl godt, og hans Hustru skrev i Januar fra Helsingør

¹⁾ Terlon, Mémoires I. 241. Seh. II. 419.

²⁾ Pufendorf S. 477.

³⁾ Terlon til Mazarin, Helsingør 26. Oktober 1658 (P. A.).

⁴⁾ Det ovfr. cit. Brev fra Coyet af 1. Maj 1659.

til Leonora Christina, at hun hver Dag var sammen med Dronningen og legede Skak med hende¹⁾.

Men var Hannibal Sehested ikke fri for at blive mistænkt i den svenske Lejr, var han selvfølgelig i endnu højere Grad Gjenstand for Mistillid i Kjøbenhavn. Hvad han havde af Fjender havde let Spil, og Modsætningen mellem ham, der var Carl Gustavs Gjest, og de Adelsmænd og Borgere, der vovede deres Liv paa Hovedstadens Volde, var for stor til ikke at kaste en endnu mørkere Skygge over ham og hans Navn, end der maaske var Grund til. Det var, som ovenfor bemærket, efter al Sandsynlighed uden Hjemmel, naar Rygtet fortalte, hvorledes han havde raadet til at storme Byen, til at forsænke Havnen og bemægtige sig Prammene²⁾. Derimod var det trods hans Benægtelser mindre urimeligt, naar han beskyldtes for Overmod mod danske Fanger³⁾ og for at have udtalt sig haanlig om Frederik III, noget som hans Hustru i endnu højere Grad skulde have været med til, endog i den svenske Dronnings Nærværelse⁴⁾. Under alt dette voxede Bitterheden og Misstemningen mod ham højere end vel nogensinde før; han selv mente, at der blev sendt Partier ud for at opsnappe ham og hans Hustru og føre dem som Fanger

¹⁾ Brev af 4. Jan. 1659 (Ulfeldtske Sager, Fasc. 43).

²⁾ Seh. II, 411.

³⁾ Seh. II, 411. 423. Den der omtalte Præst betegnes i den originale Koncept til Indlægget af 6. Febr. 1660 som en, der var bleven anholdt paa Kronborg.

⁴⁾ I den nævnte originale Koncept hedder det, at Christiane havde udladt sig med Spot „angehend etzliche Becher von einem Pferdezeug, welches im Sparepenge wäre gewesen um mir solche Gesundheit daraus zu trinken, welche zu schreiben ich mich entsehe“. Meningen er ikke klar.

til Staden¹⁾. Vist er det, at adskillige Breve, som han sendte til Rigsraadet og til Rigshofmesteren, og i hvilke han dels bad om sin Pension, dels antydede Muligheden af Fredsunderhandlinger, bleve ladte ubesvarede. skjønt han søgte at faa den spanske Gesandt Rebolledo til at interessere sig for sig²⁾. Og den Maade, paa hvilken han be tegnede sig selv som en neutral Person, vakte en saadan Vrede, at Frederik III befalede, at det Skib, som han i sin Tid havde ladet bygge til Christian IV, og som derfor havde faaet Navnet Hannibal, skulde skifte Navn, og hans derpaa værende Buste tages ned, som Kongen spottende sagde, for at Skibet ikke ogsaa skulde blive neutralt³⁾.

Situationen havde imidlertid i Løbet af Efteraaret og Vinteren 1658—59 for saa vidt forandret sig, som Udsigten til en hurtig Ende paa Krigen formindskedes mere og mere. Hannibal Sehested ønskede under disse Omstændigheder at foretage en Rejse til Hoffet i Bryssel for at varetage sine Sager, vistnok særlig fordi den derværende Regering havde nægtet længere at udbetale ham hans Pension. Han søgte Carl Gustav om Tilladelse dertil, men opnaaede dog ikke strax det fulde Samtykke. Derimod udstedte Kongen 2. Januar 1659 et Brev⁴⁾, hvori han lovede med det første at ville give ham den søgte Tilladelse; Sehested skulde dog snarest atter vende tilbage til den svenske Lejr, og det udtaltes udtrykkelig.

¹⁾ Seh. II. 409.

²⁾ Seh. II. 393 ff. Goës til Kejseren, 12. Jan. 1659 (W. A.). Marwitz til Kurfyrst Frederik Vilhelm af Brandenburg, 24. Marts 1659 (Statsark. i Berlin).

³⁾ Indlægene af 2. Septbr. 1659 og 6. Febr. 1660.

⁴⁾ Rigsregistratur (S. R. A.).

at ligesom Carl Gustav stolede paa, at han ikke vilde foretage noget, der var til hans Præjudice, saaledes vilde han heller ikke fordre noget af ham, der kunde være til Skade for hans Konge eller Fædreland. Men paa den anden Side forpligtede Carl Gustav sig ikke alene til i hans Fraværelse at overholde Sikkerhedsbrevene for hans og hans Families Godser¹⁾, men ogsaa til, hvis Krigens skulde blive endt inden hans Tilbagekomst, da at beflitte sig paa, at han og hans Hustru og Barn opnaaede Amnesti og Tilbagegivelse af de afstaaede Godser, Bjergværker og Savmøller. Saaledes havde Carl Gustav givet et fyldigt Løfte om at virke for Opnaaelsen af de Ønsker, Sehested havde udtalt i sine første Andragender til ham. Og hans Løfter vare ikke indskrænkede hertil; Slutningen af Kongebrevet indeholdt et Tilsagn om, at han efter Krigens Slutning og, naar Sehested var løst fra sin Pligt imod Danmark, vilde antage ham og anvende ham i en til hans Kvaliteter svarende Charge med dertil passende Gage. Paa dette Tidspunkt tænkte Sehested sig altsaa som fremtidig svensk Embedsmand, idet han sandsynligvis ikke mente nogensinde at ville kunne faa virkelig fast Grund under Fødderne i Danmark. Men det maa dog fastholdes, at der kun var Tale om hans Ansættelse i svensk Tjeneste efter Krigens Slutning.

Først 19. Marts udstedte Carl Gustav det ønskede Pas for hans Rejse til de spanske Nederlande²⁾. I 3 Afskrifter sendte Sehested dette Pas til Kjøbenhavn med Anmodning om at faa udstedt et lignende af Frederik III;

¹⁾ Jvfr. Medd. fra Rentekammerarch. 1871 S. 130.

²⁾ Danske Mag. 3. R. I, 313.

men han opnaaede kun, at Joakim Gersdorf 26. Marts meddelte ham Kongens Afslag paa hans Begjæring¹⁾, et Afslag, som synlig er gaaet ham stærkt til Hjerter.

Foraaret og den største Del af Sommeren 1659 gik hen uden Forandring i Hannibal Sehesteds Stilling. Men da i Slutningen af August Underhandlinger aabnedes i et Telt mellem Kjøbenhavn og den svenske Lejr af svenske og danske Kommissarier under Mægling af Terlon, engelske og nederlandske Gesandter, da ansaa han det Øjeblik for nær, hvor det gjaldt at sikre sig og sin Fremtid. 2. Septbr. rettede han en Skrivelse enten til alle de mæglende Parter eller til nogle af dem²⁾, hvori han efter at have mindet om sin langvarige Troskab mod Kongen af Danmark trods al den ham vederfarne Uret udtalte, at han nu følte sig tvungen til at gaa anderledes frem, hvad enten det blev til Fred eller til fortsat Krig; han vilde ikke længere gjøre sig til Slave af dem, som udøvede Tyranni mod ham og hans Hus under Dækning af Kongens Myndighed, og han haabede ad den ene eller anden Vej at opnaa en saadan Satisfaktion, at han kunde leve med Hæder og Anseelse i Ro uden længere at behøve at finde sig i sine Fjenders Forfølgelse. Han bad dem derfor ved Freden virke for, at Kongen af Danmark skulde udtale sig skriftlig om sin Grund til Klage over ham siden hans Ophold i den svenske Lejr, og at han, hvis han ikke kunde beskyldte ham for noget, skulde erklære alt hvad der var sket imod ham og hans Familie for dødt og magtesløst, paany give hans Hustru den hende fra Christian IV's Dage tilkommende Titel og

¹⁾ Reg. 89 b, Fasc. 25.

²⁾ S. R. A.

tilbagekalde den mod ham tilføjede Fornærmelse ved det nye Navn, der var givet Skibet Hannibal; han skulde endvidere give ham Ret til at opholde sig i alle hans Riger, hvor han vilde, betale ham Resten af hans Fordring og af hans tilgodehavende Pension og give ham Godserne i Norge tilbage eller erstatte deres Værdi. Hvis Kongen imod Forventning nægtede den sidste Anmodning, forlangte han en bestemt Sum eller arvelige Godser med fuld Raadighedsret og desuden, at Kongen skulde løse ham fuldstændig fra sin Tjeneste og give ham Tilladelse til at aflægge Ed til en anden Herre.

Hvad der var nyt i dette Indlæg var væsentligst den stærkere Betoning end hidtil af Æresspørgsmaalet, særlig med Hensyn til hans Hustrus Titel. Det var den samme Betragtning, som atter og atter findes indenfor Kredsen af Christian IV's Børn og Svigersonner, den samme Hævdelse af deres særlige Rang. Det hermed stemmende Krav var heller ikke glemt i det Udkast til en Erklæring af Frederik III, som han havde opsat og vedlagt sit Andragende til de mæglende Gesandter, og som indeholdt de Løfter, Kongen skulde give ham¹⁾.

Henvendelsen til de mæglende Gesandter fulgtes snart efter af en Skrivelse fra ham til Frederik III, dat. 20. Oktober²⁾. Den indeholdt et Forsvar for hans Optræden under Krigen, en Opfordring til at meddele, hvem der var hans Anklagere, og Bønner om Anvisning paa hans resterende Pengefordring, om anbefaling til det spanske Hof, om Besiddelsen af de efter Svigermoderen arvede Godser og om nogen Erstatning for

¹⁾ S. R. A.

²⁾ Seh. II. 392 – 405.

hans Afstaaelser. Særlig de sidste Punkter vare holdte i langt svagere og almindeligere Udtryk end i Indlægget til Gesandterne. Skrivelsen blev overleveret disse til Forebringelse hos Kongen, og Sehested har sikkert ikke gjort nogen Hemmelighed af den overfor Carl Gustav.

Frederik III's mundtlige Svar synes ikke at have været absolut ugunstigt, men var dog sikkert ganske almindelig holdt og efterfulgtes ikke af nogen skriftlig Resolution. Bedre Resultat skaffede heller ikke en ny Skrivelse fra Sehested til Kongen af 4. Decbr., hvori han særlig indtrængende bad om Pas til sin Rejse¹⁾.

Mærkelig nok spillede Spørgsmaalet om denne Rejse stadig en stærkere og stærkere Rolle hos Hannibal Sehested. Forlangendet om Kongen af Danmarks Pas fandtes bestemt betonet i den Skrivelse, som han 15. Novbr. rettede til Carl Gustav²⁾; det var et Hovedpunkt, som han anmodede denne om at faa de deputerede Raader og de fremmede Gesandter til at udvirke i Kjøbenhavn jævnsides med Opfyldelsen af hans Krav paa at faa Aarsagerne til Kongens Vrede at vide og paa at faa udslettet den Spot, der var tilføjet ham ved Skibets Omdøbning. Opnaaedes der intet gunstigt Svar ved den allerførste Konference, bad han om, at de fremmede Gesandter selv vilde udstede Pas for ham, og at Carl Gustav vilde meddele ham sit Lejdebrev og Anbefaling baade til Kongen af Spanien og til Myndighederne i Bryssel med Undskyldning for hans lange Fraværelse.

Dog glemte han naturligvis ikke over Rejsen Fredsunderhandlingerne. Under Henviſning til Carl Gustavs

¹⁾ Seh. II, 405—407.

²⁾ S. R. A.

Resolution af 2. Jan. 1659 anmodede han ham om, hvis der blev sluttet Fred inden hans Tilbagekomst, da at sørge for Restitution af hans Godser eller deres Værdi, for Gjenerhvervelsen af hans Hustrus Titel, for Fastsættelsen af en Termin til Skiftet efter hans Svigermoder og for Opnaaelsen af en ærlig Afsked fra Kongen af Danmark, hvori skulde være indesluttet en Attest om hans gode Forhold og en Tilladelse til at tage fremmed Tjeneste. Skrivelsen endte med, at han overlod til Carl Gustav, hvorledes han derefter ønskede at raade over hans Person og Tjeneste til at „stabilere“ hans Familie og holde hans Stand vedlige under hans allernaadigste Protektion. Han havde paany holdt sig Udsigten aaben til at træde i svensk Tjeneste efter Krigen.

Det var et heldigt Øjeblik for Hannibal Sehested til at anmode Carl Gustav om at tage sig af sine Sager. Dagen i Forvejen, den 14. Novbr., havde Slaget ved Nyborg skabt et Vendepunkt i Forholdenes Udvikling. „Det er en stor og meget beklagelig Perte, og den vil forandre Kompasset i Traktaten og Krigen“, havde Carl Gustav skrevet til Schering Rosenhane og Sten Bielke, hans til Fredsforhandlingerne deputerede Raader¹⁾. Det blev Hannibal Sehested, han i denne Situation satte sin Lid til, ikke i den Forstand, at han ventede nogen egentlig forrædersk Handling af ham, men saaledes at han stolede paa den Iver for Freden, som hans Interesse dikterede ham, paa sin Magt over ham og paa hans Kjendskab til de danske Forhold. Hannibal Sehesteds Skjæbne laa i hans Haand, han havde lovet Carl Gustav ikke at skjule noget af sine Forhandlinger for

¹⁾ S. R. A.

ham; til Gjengjæld gav Kongen ham Løfte om at tage sig af hans Sag og tillige den længe søgte Tilladelse til at forhandle personlig med de danske Raader eller om fornødent med selve Frederik III. Den 18. Novbr. skrev han til Rosenhane og Bielke¹⁾: „I huske vel, hvorledes vi ved Eders Nærværelse have anbefalet Eder Hannibal Sehesteds Nødvendighed og Satisfaktion ved denne Traktat. Det samme ville vi nu herved have gjentaget, saaledes at da vi judicere det at være tjenligt for vor Interesse og hans eget Bedste, at han begiver sig selv til Traktaten for saa meget bedre at iagttage Mesurerne og Circumstantierne, saa er det vor Vilje, at I skulle antage Eder hans Sag (som befindes i det indesluttede, hvorom han selv videre vil forklare Eder), saaledes at han kan se, at vi antage os hans Person med Alvor.“ De skulde derfor ikke fatte nogen Mistanke, naar han forhandlede med de Danske eller Mediatorerne, thi han havde lovet at meddele dem alle sine Forhandlinger, og det var ogsaa blevet ham tilladt at søge Pas til at rejse til Frederik III. I en egenhændig Efterskrift tilføjede Carl Gustav: „I skulle med al Konfiance omgaas ham saa og udi Maintiement af Affaires i de Sager, som kunne være anstødige, give ham først saadan Materie til Kjende at kunne inkaminere Værket med mindre Suspicion, end som om det direkte kom fra Eder til Mediatorerne, især hvad der kunde være tjenligt at disponere og præparere deres Sind til skjellig at æstimere vore Propositioner. Jeg er sikker paa, at han vil deri agere sincerement, og jeg repousserer mig ganske paa hans gode

¹⁾ S. R. A. Afskr. i Allenske Sager, Nr. 22 har urigtig 15. Novbr. (jvfr. Birket Smith I, 427).

Konduite og Affektion, og paa at I heller ikke ville undlade og i nogen Maade forsømme hvad der kan være tjenligt til hans Interesses og partikulære Prætensioners Befordring, at ham maa ske Fornøjelse og nyde fremdeles Sikkerhed i sine Affaires.*

Det er rimeligt nok, at Carl Gustav netop under disse Forhold ikke uden Tilfredsstillelse har set Hannibal Sehesteds direkte Forsøg paa at skaffe sig Forbindelse med Frederik III, men, som vist i det foregaaende, førte Forsøget ikke til noget Resultat. De igjennem Mediatorerne ledede Underhandlinger slæbte sig langsomt frem uden at bringe Freden nærmere, og Carl Gustav stod i Midten af Decbr. i Begreb med at rejse til Rigsdagen i Gøteborg. Underrettet herom henvendte Sehested sig den 14. Decbr. til ham med en ny Skrivelse, med hvilken fulgte et vidtløftigt Udkast til en Akt, omhandlende de Vilkaar, Frederik III skulde gaa ind paa med Hensyn til hans Forsoning¹⁾. Udtrykkene vare bestemtere end tidligere. Kongen skulde antage ham i sin forrige Gunst, uden at hans tidligere Unaade og den med Skibet Hannibal skete Forandring skulde præjudicere hans Navn og Rygte, hans Hustru og tilmed alle hendes Sødskende skulde have samme Titel, Vaaben og Rang som i Christian IV's Tid samt fuld Ret over deres Arv og Eje; endvidere skulde han selv have sin aarlige Pension paa 4000 Rdlr. med Ret til at tage Tjeneste hos fremmede Fyrster, dog uden Præjudice for Danmarks Krone; inden 1. Maj 1660 skulde der betales ham, hvad der skyldtes ham af Pensionen og af hans Fordring paa Kronen, og desuden skulde Kongen „af egen kongelig

¹⁾ S. R. A.

Generositet⁴ og i Betragtning af hans udholdende Troskab give ham Erstatning i Gods til Arv og Eje for hans Afstaaelser 1651, hvis Værdi han, støttende sig til en vedføjlet Specifikation, opgav til omtr. 3½ Td. Guld.

Saa vel af Udkastet som af den medfølgende Skrivelse fremgik, at denne Akt ønskedes forelagt af Mediatorerne eller de svenske Raader for Frederik III; men vilde denne ikke give noget fyldestgørende Svar derpaa, saa anmodede Sehested Carl Gustav om efter sit Løfte at udtale som sin Vilje til Mediatorerne, at Udkastet maatte optages Ord for Ord i en særlig Akt af Fredstraktaten. Saaledes ønskede han sine Interesser sikrede, Freden skulde ikke sluttes, uden at han med det gode eller onde havde opnaaet sit Formaal.

Det var som Svar paa denne Skrivelse, at Carl Gustav 20. Decbr. paa Kronborg umiddelbart før sin Afrejse til Gøteborg udstedte en Resolution¹⁾, i hvilken han lovede at anbefale hans Sag til Mediatorerne og gjentage sin Ordre af 18. Novbr. til sine Kommissarier og endvidere tillod ham uden Mistanke at opnaa Forsoning med Frederik III, hvad enten Fredsforhandlingerne førte til Resultat eller ikke, og til det Øjemed at forhandle med Joakim Gersdorf og de øvrige danske Rigsraader, ja selv at rejse til Kjøbenhavn for at tale med Kongen, alt paa hans givne Ord om at handle som en ærlig Kavalier, uden nogen Præjudice for de to stridende Parter, saalænge den nuværende Ufred stod paa. Men skulde Frederik III ikke ville tage Hensyn til hans Andragende og ikke gaa ind paa en billig Restitution for hans lidte Spot og Skade efter hans første Unaade, saa

¹⁾ S. R. A.

vilde Carl Gustav staa ved sit tidligere Løfte, give ham et Lejdebrev og en Anbefaling til Hoffet i Bryssel og ligeledes paa det bedste lade hans og hans Hus' Interesse tage i Agt ved Fredsunderhandlingen i Overensstemmelse med den af Sehested under 14. Decbr. indgivne Koncept, saaledes at ogsaa under hans Fraværelse hans Restitution skulde indbefattes i en særlig Akt og faststilles ved den følgende Ratifikation. Den næste Dag sendte Kongen denne Resolution til Rosenhane og Bielke.

Til Gjengjæld for Carl Gustavs gunstige Erklæring satte Hannibal Sehested sig i livlig Forbindelse med de svenske Kommissarier. „Han har hidtil været hos os og beflittet sig paa at gjøre alle gode Officia i Værket“, skrev de 31. Decbr. fra Helsingør til deres Konge¹⁾. Men Udsigterne til Fred vare kun smaa, og Sehesteds Stilling var derfor stadig lige svævende. 6. Febr. 1660 affattede han et nyt langt Forsvarsskrift til Frederik III, som Mediatorerne skulde overbringe²⁾. Han gennemgik heri vidtløftig og udtværet de mod ham rejste Beskyldninger og forsikrede om sin Troskab. Man kan næppe sige om hans Paastande, at de indeholdt nogen direkte, haandgribelig Usandhed, men selvfølgelig fortiedes ganske hvad der talte mod hans Loyalitet, alle hans Bestræbelser for at opnaa Carl Gustavs Indskriden til hans Fordel ved Fredstraktaten, alle hans Tilbud om at træde i svensk Tjeneste³⁾. De Anmodninger, Indlægget endte

¹⁾ S. R. A.

²⁾ Se ovfr. S. 691.

³⁾ Det kan ogsaa bemærkes, at i den Afskrift af Carl Gustavs Resolution af 20. Decbr. 1659, som findes i Geh. Ark., Reg. 89 b, Fasc. 25 og efter al Rimelighed skyldes Hannibal Sehested, er hele Afsnittet om, hvad der skulde ske, hvis Frederik III ikke strax vilde gaa ind paa hans Restitution, udeladt.

med, vare ogsaa langt spagere end de Betingelser, han havde fremsat i sine Udkast til Carl Gustav. Han udbad sig en mundtlig Samtale med Kongen samt at maatte leve i Ære og Ro under hans Regering og blive benyttet i eller udenfor Landet; skulde Kongen ikke ville dette, bad han om i det mindste at maatte renses for Anklage, erholde nogen Erstatning for sine afstaaede Godser og faa Anvisning paa sin Pension og Fordring.

Netop i disse Dage, men sandsynligvis dog før Forsvarsskriftets Aflattelse, var den engelske Gesandt Sidney sammen med Terlon i en Audiens hos Frederik III gaaet i Forbøn for Hannibal Sehested. Sidney var optraadt temmelig heftig og havde ytret, at det var Kongens Pligt ikke at gjøre Uret mod nogen; Terlon havde roligere forestillet, at han vilde kunne gjøre store Tjenester ved Fredsværket, men ogsaa stor Skade, naar man bragte ham til Desperation. Men ingen af Delene havde gjort noget godt Indtryk; Kongen havde vendt sig fra Gesandterne og var gaaet til Vinduet med Tegn paa Misfornøjelse¹⁾. Under 13. Febr. skrev Sehested ogsaa selv til Carl Gustav, at hans Sager endnu vare i samme Tilstand, som da Kongen rejste bort, „uden ringeste Svar paa alt det, jeg ved de fremmede Gesandter lader begjære“²⁾.

Da Hannibal Sehested skrev dette Brev, var Carl Gustav allerede død, tidlig paa Morgenens samme Dag. I nogen væsentlig Grad kom dette Dødsfald dog ikke til at berøre Sehesteds Stilling. Snarest kom det til at gavne ham, for saa vidt som Fredstilbøjelighederne voxede

¹⁾ Goës til Kejseren. 16. Febr. 1660 (W. A.). Jvfr. Hist. Tidsskr. 5. R. III, 221.

²⁾ S. R. A.

hos den svenske Regering. Han havde ogsaa vidst at sætte sig fast i de svenske Kommissarier Rosenhanes og Bielkes Tillid, saa meget mere som disse øjensynlig selv ønskede Freden, og som Sehested ogsaa virkelig holdt dem bekendte med de forskjellige Trin i Mediatorernes Forhandlinger¹⁾. 25. Febr. udbad de sig af den nye Formynderregering Fornyelsen af den afdøde Konges Ordre med Hensyn til Sehested. „Vi tro uforgribeligen“, skrev de, „at hvis Ed. Maj. finder for godt at holde denne Mand i godt Humør og sig til Hænde, han da formedelst sine mærkelige Kvaliteter ikke alene ved Fredsværket, men ogsaa fremdeles vil kunne gjøre Officia til atter at opvække og styrke mellem begge de nordiske Riger en sincer og oprigtig Fortrolighed.“ Under 12. Marts anbefalede Formynderregeringen dem ogsaa Sehesteds „Desideria“; men denne Anbefaling tilfredsstillede dog hverken denne eller Gesandterne helt. Vistnok for at kunne vise Mediatorerne, at den svenske Regerings Stenning var uforandret, opsatte han et Udkast til en Anbefalingsskrivelse, som han ønskede udfærdiget, og hvori Regeringen skulde stadfæste alle Carl Gustavs Løfter. 20. Marts sendte Rosenhane og Bielke dette Udkast, ledsaget af en varm Ros over Sehested, til Regeringen, og da det ikke frugtede, fornyede de 26. Marts deres Anbefaling, idet de tilføjede, at der var *periculum in mora* for Sehested, nu da Sagen gik mod Enden og der syntes Udsigt til Fred²⁾. Det vides dog ikke, at Formynderregeringen paa dette Punkt har fulgt sine Gesandters Raad.

¹⁾ Jvfr. Brev fra ham til dem af 7. Marts 1660 (S. R. A.).

²⁾ S. R. A.

Hvad disse havde sigtet til ved den snarlige Udsigt til Fred, var at Frederik III, underrettet om Underhandlingerne mellem Sverig og Polen, presset af Frankrig og England, og uden Tillid til Nederlandene, som havde ladet deres Flaade under Ruiter opgive Indespærringen af den svenske Flaade i Landskrone Havn, havde givet sit Samtykke til direkte Forhandlinger med de svenske Kommissarier under de tre Magters Mægling. Til danske Kommissarier udnævntes Oluf Parsberg, Axel Urup og Peder Reedtz, og 27. Marts fandt den første Sammenkomst Sted i Telte, der vare oprejste mellem Kjøbenhavn og den svenske Lejr.

Situationen tilspidsedes saaledes ogsaa for Hannibal Sehesteds Vedkommende, men den havde dog for saa vidt forbedret sig, som Frederik III paa Mæglernes utrættelige Anmodninger var gaaet ind paa, at hans Sag maatte forebringes for Fredskommissarierne og af disse refereres ham. I det andet Møde den 29. Marts mødte ogsaa Hannibal Sehested og forestillede sig for de danske Gesandter med Anmodning om at maatte høre, hvori Anklagerne imod ham bestode, for at han enten, naar han var skyldig, kunde lide sin Straf eller, naar han var uskyldig, kunde drage sine Anklagere til Ansvar. De danske Gesandter hørte høflig paa ham og lovede at forebringe Kongen det¹⁾.

Sehested lod sig imidlertid ikke nøje hermed. Ad forskjellige Veje, som vi ikke nærmere kjende, lod han Frederik III og Gersdorf vide, at hvis de vilde høre ham, vilde han kunne gjøre dem stor Nytte. Dette synes endelig at have bevæget Kongen til at sætte sig i direkte

¹⁾ Koncept til de svenske Kommissariers Protokol (S. R. A.).

Forbindelse med ham. I den første Halvdel af April sendtes Jens Juel, den senere saa berømte Statsmand og allerede dengang benyttet i diplomatiske Ærinder, paa Kongens Vegne i Følge med Terlon ud til Sehested. Denne gav bl. a. Jens Juel Bud med til den kejserlige Resident Baron Goës med Anmodning om at interessere sig for ham hos Kongen, og skjønt Goës var en Modstander af den af Sehested ønskede Fred, fulgte han dog hans Opfordring, om end til Dels i Følge en Betragtning, der laa Sehested selv meget fjern. Han forestillede Kongen, at det i hvert Fald vilde være bedre, hvis Sehested blev tagen til Naade i Følge hans eget Initiativ, end om han blev det som Resultat af Mæglernes Paatrængenhed: ganske vist vilde Sverig ikke paa hans Opfordring give en Landsby, endsiges en Provins mere tilbage, end det ellers vilde, men han havde været saa meget om Carl Gustav og hans Raader og Generaler, at han havde haft Lejlighed til at gennemskue deres Hensigter i et og andet, som kunde være af Vigtighed: desuden var det klart, at de Svenske stadig ønskede hellere at slutte Fred direkte med Danmark end ved Mediatorerne: lod man nu, som man var tilbøjelig dertil og villig til at anvende Sehested, saa kunde man saa meget snarere faa Sverig til at afvise de i Haag af de mæglende Magter opsatte Artikler og derved nøde Hollænderne til at fortsætte Operationerne. Dog ansaa Goës det for uhensigtsmæssigt, hvis Sehested strax fik Lov til at komme til Kjøbenhavn¹⁾.

Hvad enten Goës' Betragtninger have spillet nogen Rolle hos Kongen eller den voxende Fredslyst hos denne

¹⁾ Goës til Kejseren, 27. April 1660 (W. A.).

og hos hans Raadgivere har gjort Udslaget, vist er det, at Øjeblikket var indtraadt, hvor Omslaget i Hannibal Sehesteds Stilling kom til at finde Sted. Efter at Jens Juel først havde givet ham Udsigt til, at Kongen vilde glemme det skete, hvis han viste sig værdig dertil, erholdt han endelig 25. April den saa længe attraaede Tilladelse til at komme til Kjøbenhavn¹⁾.

Netop samme Dag var der indtruffet en Begivenhed, som vel strax maatte synes at svække Fredsudsigterne, men dog i sine Følger kom til at støtte Hannibal Sehested.

Admiral Ruiters før omtalte Opgivelse af Blokaden af Landskrone Havn havde vakt Misfornøjelse i Nederlandene, og Generalstaterne havde betydet deres Gesandter, at det ikke var Meningen under alle Omstændigheder at afholde sig fra en militær Aktion mod Sverig. Da den svenske Flaade benyttede sin Frihed til i Sundet at optage danske Skibe, havde Ruiter paany taget Forholdsregler for at hindre dens Bevægelser. 25. April løb imidlertid 10 svenske Skibe ud fra Landskrone Havn og toge Vejen mod Drogden; da var det, at Ruiter efter Aftale med sin Stats Gesandter satte efter dem med sin Flaade og tvang dem til at ankre op²⁾.

Denne Begivenhed vakte almindelig Bestyrtelse. Fra svensk Side beklagede man sig naturligvis bittert over det skete Overgreb, men endnu heftigere gav Terlon og de engelske Gesandter deres Harme til Kjende overfor deres nederlandske Fæller. Forholdet mellem dem havde længe ikke været godt; det antog nu Karakteren af en

¹⁾ Goës til Kejseren, 7. Maj 1660 (W. A.).

²⁾ Brandt, Het leven van Michiel de Ruiter S. 204 ff.

Spænding af den alvorligste Art. Da Hannibal Sehested Dagen efter Begivenheden, den 26. April, var indbudt til Middag i Kjøbenhavn hos Terlon sammen med en af de engelske og tre af de hollandske Gesandter og nogle danske Kavalerer, havde han Lejlighed til at overvære et skarpt Sammenstød mellem de uenige Parter¹⁾.

Med sit skarpe Blik indsaa han imidlertid strax, at hvad der var sket, kun kunde tjene hans egen Opgave og hans egne Interesser. Det var ham klart, at den danske Regering ikke vilde lade sig drive bort fra sin begyndte Fredspolitik ved en Tildragelse, der var mere tilfældig end et paalideligt Udtryk for Nederlandenes Stemning. Paa den anden Side var det lige saa klart, at de hittidige Fredsmæglernes allerede i Forvejen slette Samvirken havde faaet et Grundskud. Tilbage stod da den umiddelbare Fredsforhandling mellem de to fjendtlige Parter med ham selv som Mellemmand. Han var i Færd med at blive Situationens Mand.

Den 26. om Aftenen skrev han til Rosenhane og Bielke, at han antog det passerede for egnet til at tjene til de to Kroners Fordel med Hensyn til Tilvejebringelsen af en god Fred²⁾, og de følgende Dage var han i ivrig Bevægelse mellem Kjøbenhavn og den svenske Lejr. Han vidste tilmed at holde sig gode Venner med de mæglende Gesandter³⁾, skjønt han gjorde sit til at skyde dem til Side, og skjønt han ikke undsaa sig for at mistænkeliggjøre dem, idet han bl. a. gjorde gjældende,

¹⁾ Goës til Kejseren, 7. Maj.

²⁾ S. R. A.

³⁾ Jvfr. Brieven tusschen Johan de Witt etc. VI, 442. 463.

at Vanskelighederne for Fredsforhandlingerne mere kom fra Frankrig og England end fra Sverig¹⁾.

Under disse Omstændigheder var det, at der i Løbet af faa Dage foregik den mærkelige Svingning, at Hannibal Sehested, der hidtil havde været mest knyttet til den svenske Side, blev Kongen af Danmarks Underhandler. „Han er nu mest i Kjøbenhavn og agerer paa Danmarks Side“, skrev Rosenhane 2. Maj²⁾. Og han vidste at spille denne nye Rolle uden at miste Tilliden hos dem, han hidtil havde staaet nærmest. Idet Sehested benyttede sig af de svenske Kommissariers Fredstilbøjelighed og af sin Kundskab om de Punkter, hvor de vilde give efter³⁾, blev det dem, der kom til at gjøre de største Indrømmelser.

De hittidige Underhandlinger havde jævnet en Del af Stridspunkterne. Hvad der stod tilbage, var væsentligst Spørgsmaalene om Begrænsningen af den svenske Toldfrihed i Sundet, om Besiddelsen af Bornholm, om Hveen, om de adelige Godser i Skaane og om den af Sverig krævede Erstatning paa 400,000 Rdl. for den guineiske Strid. Mæglerne havde ikke magtet at løse disse Spørgsmaal. Men da Hannibal Sehested i de sidste Dage af April eller de første Dage af Maj saa sig i Stand til at overbringe de svenske Kommissarier en umiddelbar Opfordring fra Frederik III til at afgive en skriftlig Erklæring, saaledes at Freden kunde sluttes i Løbet af en Uge, da kom man hurtig ud over det døde Punkt. Rosenhane og Bielke gav for det første et rel

¹⁾ Goës til Kejseren, 9. Maj (W. A.).

²⁾ Handl. rör. Skand. hist. IX, 233.

³⁾ Jvfr. Rosenhanes og Bielkes Brev af 2. Maj med Hensyn til Sundtoldstridsspørgsmaalet.

tilfredsstillende Svar paa den Fredskoncept, som de nederlandske Gesandter havde opsat i Midten af April¹⁾. De gik saaledes 3. Maj ind paa, at der skulde svares Sundtold af svensk Gods, som var indladet i fremmede Skibe, naar det ikke var forsynet med Certifikatser²⁾. Derimod havde de endnu ikke opgivet Kravet paa Bornholm, og med Hensyn til de 400,000 Rdl. var der kun Tale om at henvise Spørgsmaalet til en Voldgiftskjendelse³⁾. Men Dagen efter, den 4. Maj, afgav Rosenhane og Bielke „paa Hannibal Sehesteds indstændige Begjæring“, som de udtrykte sig, en langt videregaaende Erklæring⁴⁾. Ikke alene tilbød de paa deres Regerings Vegne at give Afkald paa de adelige Godser i Skaane, hvis Besiddere havde nægtet Ed efter Roskildefreden, ikke alene lovede de at ville anvende al deres Flid for at bevirke, at Dronning Sophie Amalie i sin Levetid maatte beholde det omstridte Hveen, men de afstod ogsaa fra Fordringen paa de 400,000 Rdl., og „da Hannibal Sehested meget haardt urgerer og paatrænger, at Bornholm herefter maa følge og forblive hos Kongen af Danmark“, saa gik de ind paa, at Øen skulde forblive hos ham indtil 24. Juni 1661, saaledes at man i Mellemtiden skulde se at enes om et Vederlag til Sverig for dens fremtidige Besiddelse; hvis ingen saadan Enighed opnaaedes, skulde Øen afstaas til Sverig.

Det var betydelige Indrømmelser, Sehested havde

¹⁾ De nederlandske Gesandters Skrivelse af 25. April (ny Stil; Ark. i Haag).

²⁾ Jvfr. de nævnte Gesandters Relation af 2/15 Maj (smstds.).

³⁾ Jvfr. Brieven tusschen Johan de Witt etc. VI, 458 f.

⁴⁾ Geh. Ark., Sverig A. Jvfr. Seb. I, 209 ff.

opnaaet. Det var vistnok lykkedes ham, fordi han kunde byde en vis Garanti for, at den danske Regering virkelig ønskede Freden og ikke stolede paa Nederlandene. Men fæster man Blikket paa Indrømmelserne, er der dog ogsaa Grund til at bemærke, at det for en Del var saadanne, som netop det danske Kongehus særlig satte Pris paa, saaledes Udsigten for Sophie Amalie til at beholde Hveen og for Frederik III til at beholde Bornholm, denne Ø, som efter sin Rejsning mod de Svenskes Erobring havde givet sig ind under Kongen som Arveherre og ikke som det øvrige Riges Besidder. Man øjner maaske heri nogle af de Midler, hvorved Sehested havde søgt at sætte sig fast i Frederik III's og hans Dronnings Gunst.

Men trods de gode Udsigter, der saaledes vare i Færd med at aabne sig for ham ved det danske Hof, vilde Sehested ikke undlade at benytte sig af de svenske Gesandters Vidnesbyrd om sin Holdning. Det var selvfølgelig paa hans egen Foranledning, at Rosenhanes og Bielkes Erklæring af 4. Maj endte med en varm Ros over hans mod sit Fædreland loyale Handlemaade under hans Ophold i den svenske Lejr.

Den 5. Maj overbragte Sehested Frederik III den svenske Erklæring og havde en lang Samtale med ham paa Rosenborg. Kongen saa naturligvis gjerne de svenske Indrømmelser, men ønskede det bornholmske Spørgsmaal endelig afgjort. Sehested underrettede derfor om Aftenen de svenske Kommissarier om, at han ikke den Dag kunde naa ud til dem, og modtog ogsaa strax derpaa deres Forsikring om, at de ikke nærede nogen Mistillid til ham, fordi han var bleven i Kjøbenhavn, men tvert-

imod stolede paa hans fortsatte Arbejde paa Oprettelsen af et nøje Venskab mellem Sverig og Danmark¹⁾.

To Dage efter fik Hannibal Sehested for første Gang en officiel Bekræftelse paa sin ejendommelige Stilling som dansk Fredsforhandler, idet Frederik III 7. Maj udfærdigede en Instrux for ham, „hvorefter han ved denne Fredsforhandling skal rette og forholde sig, især om Bornholms Afstaaelse“²⁾. Instruxen gik ud paa, at Øens Navn skulde udelades af den Artikel, der handlede om de afstaaede Provinser, eller at der skulde henvises angaaende den til en særlig Akt. Ved denne Akt skulde Bornholm afstaas for evig Tid til Kongen og hans Arvinger mod fuldkomment Vederlag i skaanske Godser, som Kongen skulde købe og afstaa til den svenske Krone; Vederlagets Størrelse overlodes til Sehesteds egen Konduite efter Aftale med Gersdorf. Kongen befalede desuden, at Udkastet til Traktaten skulde opsættes paa Dansk, da det ikke var nødvendigt, at Mediatorerne fik alt at vide.

Idet Hannibal Sehested saaledes atter kunde føle sig som Kongen af Danmarks Befuldmægtigede, havde han tillige opnaaet den første skriftlige Naadestilkjendegivelse fra Kongens Side. Instruxen endte med følgende Ord: „Saasom vi nu ingenlunde tvivle paa hans oprigtige Gemyt samt gode Konduite, Flittighed og Troskab dette altsammen saaledes at negociere og afhandle, som det til vor og vore Rigers Tjeneste sig bedst bekvemmer, saa maa og han forsikre sig paa vor kongelige Gunst og Naade med tilbørlig Belønning for hans underdanig beviste Tjeneste.“

¹⁾ S. R. A.

²⁾ Geh. Ark., Bornholm. Fasc. 7.

Sehested begav sig den 8. Maj, forsynet med denne Instrux og tilhørende Fuldmagt, til den svenske Lejr¹⁾, og fra den Dag fortsattes Forhandlingerne i 2—3 Uger, uden at vi nøjere kunne paavise deres Gang. Situationen var imidlertid ikke fareløs, hverken for Freden eller for Sehested selv. De svenske Kommissarier kunde eller vilde ikke gaa ind paa den øjeblikkelige Afgjørelse af den bornholmske Sag, og Sehesteds Modstandere ved det danske Hof rejste paany Hovedet. Man mistænkeliggjorde den Tillid, som de Svenske stadig viste ham, og selv Kongen vaklede²⁾. Hertil kom, at de nederlandske Gesandter i sidste Øjeblik gjorde alt for at kuldaste Fredsforhandlingerne, idet de tilbød at ville angribe de svenske Skibe³⁾. Joakim Gersdorf, der synes at have spillet en dobbelt Rolle, overfor Sehested som en ivrig Fredsven og overfor den brandenburgske og den kejserlige Gesandt som i Hjertet tilbøjelig til Krigens Fortsættelse, forespurgte i den Anledning de to sidstnævnte Gesandter, v. Marwitz og Goës, om man kunde regne paa Kurfyrstens og Kejserens Hjælp, hvis man benyttede sig af Nederlandenes Tilbud. Medens Marwitz svarede resolut bekræftende, holdt Goës sig tilbage i Følge Ordre fra sin Herre⁴⁾.

Hvor liden eller megen Betydning man end bør tillægge Gersdorfs Forespørgsel som Udtryk for den danske Regerings virkelige Stemning, saa kunde dog efter Goës' Tilbageholdenhed ingen for Alvor vove en Afbrydelse af Underhandlingerne. For saa vidt var

¹⁾ Hans Brev til de svenske Kommissarier af 8. Maj (S. R. A.).

²⁾ Goës til Kejseren, 21. Maj (W. A.).

³⁾ De nederlandske Gesandters Relation af 13/23 Maj (Ark. i Haag).

⁴⁾ Goës til Kejseren, 28. Maj (W. A.).

Sagen i Orden, og Frederik III fastholdt heller ikke længere den øjeblikkelige Afgjørelse af det bornholmske Spørgsmaal. Men en ny Fare truede derved, at de svenske Kommissarier forlangte, at Nederlænderne skulde ophæve Indespærringen af de 10 Skibe, inden Freden undertegnedes, medens de nederlandske Gesandter fordrede, at Svenskerne forinden skulde begynde Rømningen af Landet. Først 26. Maj lykkedes det Hannibal Sehested at bringe Nederlænderne til Eftergivenhed¹⁾, og den næste Dag undertegnedes Freden.

Med Rette kunde Hannibal Sehested tilegne sig en stor Del af Æren for det skete. Var Freden en Nødvendighed for Danmark og tilmed forholdsvis taalelig, saa kunde det ikke nægtes, at han havde fremskyndet dens Afslutning og gjort sit til at forbedre dens Vilkaar, og gik hans politiske Anskuelse i Retning af et venskabeligt Forhold mellem de nordiske Magter, saa var der skabt en Mulighed for Tilvejebringelsen af et saadant. Men han havde uden Tvivl hovedsagentlig virket i Haabet om at forbedre sin egen Stilling. Hvad han i den Henseende havde opnaaet, var endnu langt fra det, han havde tænkt sig. Freden indeholdt ingen af de Bestemmelser, han havde faaet Carl Gustav til at love sig; hvad han havde skriftlig fra Frederik III, var kun et Løfte om en Belønning for sin Tjeneste ved Fredsunderhandlingerne. Mundtlig fik han dog noget mere. I de nærmeste Dage efter Fredsslutningen erklærede Kongen i Mediatorernes og de svenske Kommissariers Nærværelse, at han var tilfreds med ham, og lovede at ville ramme ham og hans Hus' Bedste²⁾.

¹⁾ Hans Brev til Rosenhane og Bielke af 26. Maj (S. R. A.).

²⁾ Se hans Indlæg til den svenske Regering af 22. Juni 1660 (Bornholm, Fasc. 7).

Det var ogsaa et Tegn paa Kongens Tillid og Naade, at han 2. Juni fik Fuldmagt og Instrux til at afgaa til Stokholm som Gesandt for endelig at ordne den bornholmske Sag¹⁾.

Og dog følte han sig endnu uden fast Grund under Fødderne. Han havde intet skriftligt Tilsagn fra Kongen om fremtidig Tjeneste, intet Løfte om sin aarlige Pension, ingen Udsigt til Erstatning for sine tidligere Afstaaelser. Han vidste tilmed, hvor ivrig hans Modstandere endnu arbejdede imod ham. Derfor undlod han ikke i Stokholm at skaffe sig en fornyet Attest fra den svenske Regering for sin loyale Optræden.

Først da han vendte tilbage med denne Attest, dat. 28. Juni²⁾, og med den d. 3. Juli om Vederlaget for Bornholm sluttede Traktat, og da han kom hjem i et Øjeblik, hvor Kongen end yderligere trængte til hans Hjælp ved den forestaaende Statsforandring³⁾, begyndte hans Ønsker for Alvor at opfyldes. D. 21. August 1660 fik han „af synderlig Gunst og Naade, saa og for tro og flittig Tjeneste“ Løfte om en Pension paa 6000 Rdl.⁴⁾, og i Septbr. fik han de saa ivrig eftertragtede Anbefalingsbreve til en Rejse til de spanske Nederlande⁵⁾. Da i Oktober den politiske Situation var totalt forandret, udnævntes han til Rigsskatmester. Men først Aaret 1662 virkeliggjorde nogenlunde fuldstændig, hvad han havde eftertragtet under sin Unaade. I Marts dette Aar fik han overdraget St. Knuds Kloster i Fyn med tilliggende

¹⁾ Seh. I, 218.

²⁾ Seh. II, 428 ff.

³⁾ Jvfr. Hist. Tidsskr. 5. R. VI, 739 f.

⁴⁾ Dan. Mag. 3. R. I, 312.

⁵⁾ Hist. Tidsskr. 5. R. VI, 741.

Gods som Gave af Kongen¹⁾, og i Maj samme Aar fik han og hans Hustru et nyt Adelsvaaben²⁾. Dets rige Udstyrelse og vel især dets kronede Hjerteskjold gav ham en Slags højere Rang og hende en Erstatning for det Vaaben, der 1657 var blevet hende berøvet. Fra det Øieblik skrev Christiane sig atter Grevinde³⁾. Fortiden syntes udslettet.

¹⁾ Seh. I, 267 f. I Reg. 89 b. Fasc. 25 findes en udat. Skrivelse fra Hans Svane, Peter Bülche og Christoffer Gabel til Frederik III, som har Paategning om tidligere at have ligget ved Indlægene fra 1662, hvori de gjøre Forslag i Anledning af, at Han. Sehested har forestillet Kongen sin store Gjæld, og denne paa Dronningens Intercession har resolveret at ville forære ham et Stykke Jordegods i Fyn eller Jylland; de foreslaa St. Knuds Kloster med underliggende Gods.

²⁾ Seh. II, 439.

³⁾ Becker I, 276. 290.